

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Alexander, seu Pseudomantis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

lent, se libidinibus incumbere. Quintil. Abdicantur filij, se voluntati paterna repugnassent. e Atqui medendi ars.] A conditione artis Medicae, cuius studium olim erat cuprimis honorificum, ut Galenus in exhortatione ad bona studia. Et Erasmus in Encomio artis Medicinae locupletissime comprobant. f Postulas uti arte mea.] Virruvius in Praefatione lib. 6. sic scribit. Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum legis cogant parentes alià liberis: Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudissent. Ita Plutarchus in Solone: ἡ νόμος ἔγραψε τὸν νόμον τῶν πολιτῶν καὶ διδάξαι μὲν τοὺς παῖδας, ἐπιταγῆς καὶ εἰσῆς, καὶ ἄλλοι μὲν αὐτῶν τὰς τέχνας ἔμαθον, οὐκ ἄλλοι τὰς ποδῆτας, id est, Solon etiam legem scripsit: Filium illi patri nequaquam alendi necessaria debere, à quo nullam artem accepisset. hoc patet civis ad discendas artes communes.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΑΛΕΧΑΝΔΕΡ,
Podomantis. seu Pseudomantis.

Erasmio Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Historica narratio est, vitam & res Alexandri cuiusdam sceleratissimi impostoris, qui se Podalirij filium faciebat, & pro vate venditabat, exponens, lectu incunctissima: non per se modò, verum etiam quod sub huius praestigiatoris exemplo, aliorum atque similium, quorum nonnullos superior aetas quoque tulit, scelera atque imposturæ deprehendi coarguique possunt. Procmio difficultatem suscepti operis collatione quadam amplificat, institutumque suum exemplo defendit.

Hinc ad Narrationem descendens, à descriptione personæ orditur,

Cætera plana
sunt.

Υ μὲν ἴσως, ὧ
φιλία τὴν Κέλσου,
μικρόν τι ἔτο,
ἢ φάσιν οἶα

τὸ πρόσωπον, προσέβην τὸν
Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ Ἀβονοταχί-
τι, τῷ γένος βίον, καὶ ἵποι-
νίας αὐτῷ, καὶ ἑλμύματα, καὶ
μαγχανείας ἄς βιβλίον ἐγ-
γράψαντα ὠμίψαι. τὸ δ' ἢ τις
ἰδιόλοι πρὸς τὸ ἀκείβες ἕα-
σον ἐπεξίφαι, μείον δ' ἐπρ, ἢ
τὰς Ἀλεξάνδρου τῷ Φιλίππου
πράξεις ἀναγράψαι. τοσούτ'
ἄς κακίαν οὐτ', ὅς ἄς ἀ-
ρτὴν ἕαν'. ἴμος δ', ἀ με-
τὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι
μειοῖς καὶ τὰ ἐνδελουτὰ τοῖς
ἰσορρομίοις προσλογιῆσθαι,
ἵποσησμομά ἐν τὸν ἄθλον, καὶ
τὴν Ἀνδρῶν βραχίονα, ἢ μὴ
πᾶσιν, ἀπ' ἄς δ' αὐτὰ μὴν γέ-
τῶν ἰμαυτῶν, ἀνακαθάρσασθαι
περὶ ἄσμου, ὀλίγους ὄσους τ' ἰο-
φίνων ἰκφορῆς, ὡς ἀπ' ἐκεί-
νων τεκμαίροιο, πόση πᾶσιν,
ἢ ὡς ἀμύτην' ἢ τὴν ἰοπρος,
τὴν τεσχιλοῖ βόσθ' ἐρ ποποῖς
ἔτσι ποῖσαι ἰδύαυτο. αἶ

ἄσμου

sus, quæ ter mille boues multis annis reddere potuerit. Sed ara-

U quidem, et ha-
rissime Celse,
leuem forte
quandã ac fa-

cilem prouinciã tibi manda-
re uideris, cum iniungis ut
Alexandri Abonotichitæ im-
postoris uitam, commenta,
neque non audaciam præ-
figiasque libro complexus, ut
lumen ad te transmittam. Ve-
rùm si quis ea conetur om-
nia ad plenum enarrare, id
profectò non minoris sit ne-
gocij, quàm Alexandri eius,
cui Philippus fuit pater, res
gestas literis prodere. tantus
fuit scelere, quantus ille uir-
tute. Attamen si candidè in-
gnoscenterque legere uoles, et
quod narrationi deerit, id ex
te imputare atque addere: co-
natum hunc te auctore ca-
pessam, et Augiã bubile,
si non omne, at certè pro
mea uirili repurgare nitar,
paucis aliquot elatis cophi-
nis: nimirũ uix ex his coniectu-
ram facias, quantus, quamque
immensus fuerit fœmus uniuers-

borum

δῶμαι μὲν ἔρ' ἵπ' ἀμφοῖν, ὅ
 π' ἐρ' τ' ὁ, καὶ ἵπ' ἐμ' αὐτῶ ὁ
 μὲν, ἀξιοῦν ὅ μιν ἢ ἡ γ' α
 φ' ἡ παραδοθῆναι ἀνδρα τοιο
 κατὰ ἄδ' ὁ μὲν δ', σπ' δ' ἡ
 ποιεῖ μὲν ἐπὶ τοιαύτῃ ἰσοεία,
 καὶ π' ἀξίωσιν ἀνθρώπων, ὅ μ' ἔκ
 ἀναγιγνώσκουσαι πρὸς τῶν
 πεπαιδευμένων, ἡ δ' ἄξιον,
 ἀμ' ἐν πανθ' ἡ μὲν τινὶ μιν ἰ
 σοθεῖσθαι ὁρᾶσθαι, ἡ π' ὁ μιν
 κ' ἡ ἀποπειρᾶσθαι σπ' ἀπ' ὁ
 μιν, ἀμ' τὴν τ' ἡ μιν τ' αὐ
 τῶν ἐπιφέρει τὴν αὐτῶν, ἔξο
 μὲν ἢ αὐτοῖς ἢ σπ' ἀπ' ὁ μιν
 τ' ἡ τοιοῦτον ἀνθρώπων, ἡ Ἄρ
 ρ' ἰανὸς γὰρ, ὁ δ' ἡ Ἐπικρίτου
 μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐρ
 τ' ὁ πρῶτοις, ἡ σπ' ἀπ' ὁ μιν
 ὁ μιν τὸν βίον συγγνώμῃ ὅ
 μοιῶν τ' ὁ μιν, ἀπ' ὁ μιν
 σατ' ἡ μιν ἡ μιν ἡ μιν, Τιλ
 λιδόρος γοῦν τὸν ἡ μιν καὶ ἡ
 ὅ μιν βίον ἀναρᾶσθαι ἡ μιν
 σπ' ἡ μιν δ', πολλὸν ὁ μιν
 ἡ μιν μὴ μιν ποιησόμεθα, ὅ μ
 σπ' ἡ μιν ἡ μιν καὶ ὁ μιν, ἀμ'
 ἐρ' ὁ μιν οὐτ' ὅ μιν ἡ μιν, ἡ
 μιν ὁ μιν μόνων, ἡ δ' ἡ μιν
 ἡ μιν

borum interim nomine calu
 mnam vercor, tuo pariter ac
 meo: tuo, qui iubeas memo
 ria literarumq; monumentis
 tradi virum longè scelera
 tissimum: meo, qui sumam o
 peram in huiusmodi narra
 tione, rebusq; gestis hominis,
 quem nequaquam oportebat
 ab eruditis legi, sed in fre
 quentissimo quopiam ὅ am
 plissimo theatro spectari à
 simijs aut vulpibus discer
 pit: quâquam si quis hoc cri
 men nobis impigerit, poterit
 mus ὅ ipsi nos exemplo quo
 dam simili iuri. Etenim Ar
 rianus ille discipulus Epicte
 ti, vir inter Romanos cū pri
 mis laudatus, ac per omnem
 vitam in literarū studio ver
 satus, cū simile quiddam fe
 cerit, pro nobis quoq; respon
 surus est. Nam is quidem Til
 libori latronis vitam descri
 bere non est grauatus. ^b Nos
 verò multum crudeliorem
 c latronem memoriae prodea
 mus: quippe qui non in syl
 uis ac montibus, sed ipsis
 Idam

ἰδὼν καταπέλαστος, ἔδδ' ὄλιστα
 ἔ Ασίας μέρη, τὰ ἰσημότερα
 λεηλατῶν, ἀπὸ πᾶσαν (ὡς
 εἶπεν) πλὴν Ρωμαίων ἀρχὴν
 ἐμπλήσας ἔ λησείας ἔ αὐτοῦ.
 πρῶτον δὲ ὡς αὐτὸ ἵπογραφεῖ
 ψαλμολόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοίως
 τὰ ἄνθρωπος πλὴν μορφῆν,
 ὡς ἂν δυνάμει, καὶ ὡς μὴ πᾶ-
 νυ γραφίμος τις ὄν. τὸ ἴδ' ἂν
 σῶμα, ἵνα ὡς καὶ τὸτο δέξω,
 μέγας τε λῶ, καὶ ἰσχυρὸς ἰδ' ἂν,
 καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῆς. ἵνα
 κὺς πλὴν χεῖρας, τὸ ἵστατον ἔ πᾶ-
 νυ λάσει. ὡς λέξιον πλὴν ἵπ-
 ὄν, πλὴν ἔ καὶ προδοτικῶν ἔπι
 κέρματος, καὶ μάλα ἐκασμῶν
 καὶ τὸς πομπῆς, ὅτι λῶ ἀποδείξαι,
 λεληθῆσιν. ὁφθαλμοὶ πομπῆ τὸ
 γοργόν, καὶ ἵπτον διεμπα-
 νον. φῶνμα ἵδ' ἰσὸν τε ἄ-
 μα, καὶ λαμπρότατον. καὶ ὄλως,
 ἔδαμῶν μεμπὸς λῶ ταῦτά
 γα. τοῖσδε μὲν πλὴν μορφῆν.
 ἢ ψυχῆ δὲ, καὶ ἢ γούμφῳ, ἀνεξι-
 πακὴ Ἡράκλειος, καὶ Ζεῦ ἀρ-
 πρόπαι, καὶ Διόσκουροι σωτῆ-
 ρον,

Idam sit pergrassatus, neque
 paucas quasdam Asiae par-
 tes, videlicet desertiores de-
 populatus: sed qui uniuersam
 (ut ita dixerim) Roma-
 norum ditionem suo complē-
 rit latrocinio. Ac primum
 tibi depingam hominem, esse
 figiem eius quoad potero pro-
 xime verbis adumbrans: eas
 metisi non sum admodum pin-
 gendi peritius. ^d Corpore i-
 giitur, ut interim Θ hoc tibi
 representem, procerus erat,
 Θ aspectu decorus, planeq;
 specie diuina quadam, ac ma-
 iestatis plena, colore candi-
 do, barba non admodum hir-
 suta: coma partim natuua tes-
 ctus, partim apposititia: sed
 hac adeo scienter efficitia, ut
 vulgus ferē non sentisceret
 imitata ascititiaq; esse. Θ
 oculi vehementer acres ac ver-
 satiles, tum diuinum quiddā
 relucentes. Vox dulcissima,
 pariterq; clarissima. In sum-
 ma, quo ad has res, nulla ex
 parte poterat improbari. Ac figura quidem hominis erat
 huiusmodi. Caterum mens atque animus, ὁ malorum de-
 pulsor Hercules, Θ auersor iristium Iupiter, seruatorēs-
 que

ρου, πολλοῖσι καὶ ἐχθροῖς
 ἰντυχεῖν ἤνοιτο, ἢ συγγι-
 νου τοιούτω τινὶ σωθῆναι μὲν
 ἔδεν, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ φριμύ-
 τιτι, πάμπολυ τ' ἄλλων δίκ-
 φερα, καὶ τό γε πειράζον καὶ
 ὀμαβίς καὶ μνημονικόν, καὶ
 πῆς τὰ μαθήματα ἀφύει, καὶ
 πάντα ταῦτα ἐς ὑπερβολὰν
 ἔκαστα ὑπεργενῶν αὐτῶ, ἔχθητο δὲ
 αὐτοῖς ἐς τὸ χεῖρον, καὶ ὄρ-
 θανα ταῦτα ἡνωῖα ἴσως.
 Ἐπιμύνα ἔχων, αὐτίκα μάλα
 τῶν ἐπὶ βασιλῆα ἄσφοδῶν ἄ-
 κροτάλῳ ἀπτελιῶν, ὑπερ-
 τὸς Κίρκωτας, ὑπερ τὸν Εὐ-
 ρύβατον ἢ Φρυώνδαρον, ἢ Ἀ-
 ευσόδημον ἢ Σάσπατον, αὐ-
 τὸς ἦν τῷ γαμβρῷ Ρουτιλιανῶ
 νῶ ποτὶ γράφων, καὶ τὰ με-
 τεώτατα ὑπερ αὐτοῦ λέγων,
 Πυθαγόρα ὄμοι' ἂν ἤξι-
 ἀνα ἴκως ἢ ὁ Πυθαγόρας
 ἀνθρώπος ἀνὴρ, καὶ τῷ γαμβρῷ
 θεσπίσει, ἢ ἢ λατὰ τῶν ἰ-
 γνησῶν, πῶς ἂν, καὶ οἶδα, ὅτι
 πῆς αὐτὸν ἂν ἔδοξε, καὶ πῆς
 Χαίρων, μὴ μὲ νομίζεις ἐφ'
 ὅσῳ ταῦτα τῷ Πυθαγόρῳ ἴ-
 γαν,

fuisset. Sed heus tu per Gratias, caue putes hæc in Pythagora

que Dioscuri, in hostes pos-
 tius cōtingat incidere, quàm
 cum eiusmodi quopiam has-
 bere commercium. Siqui-
 dem ingenio, solertia, acus-
 mine longè præstabat cæte-
 ris animalibus. tum curiosi-
 tas, docilitas, memoria, &
 ad disciplinas ingenij felicis-
 tas, horum unumquodque
 supra quàm dici possit, illi
 suppetebat, quibus tamen
 pessimam in partem est usus.

Et quum haberet arma tam
 egregia sibi suppetitota, il-
 licò nimirum omnium qui es-
 sent sceleribus nobilitati, fac-
 cile summus euasit, vel supe-
 rior, ^c Cercopibus, Euryba-
 to, Phrynonda, Aristode-
 mo, ^f Softrato. ^g Nam ipse
 cum aliquando Rutiliano
 scriberet genero, modestissi-
 meq; de se loqueretur, Pytha-
 goræ semet assimilabat. At
 qui veniam mihi dabit Py-
 thagoras, vir ille quidem sa-
 piens, ac mente diuina: cæte-
 rum si huius ætate vixisset;
 puer (sat scio) præ hoc visus

ζῆλον, ἢ σωφροσύνην παρόντων
 κούτος εἰς ὁμοιότητος τῶν πρά-
 ξιν. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείρονα καὶ
 βλασφημώτατα τῶν ἐπιδη-
 βονῶν περὶ τὸ Πυθαγόρου λεγο-
 μῶν, οἷς ἔγραυε ἐκ ἄνθεα
 θέλω, ὡς ἀληθεσιγῶσι, ὁ-
 μως σωμαζοί εἰς τὸ αὐτὸ,
 ποσοδὸν ἔν μέρῳ ἁπάρτα
 ἐκείνα ἡνίοτο ἢ Αλεξάνδρου δε-
 νότη ἢ ὅλων γὰρ ἐπινοσόν
 μοι, καὶ ἑπορισμῶ διαλύτω-
 ῶν ποικιλοτάτων τινα ψυχῆς
 ἡράσιμ, ἐκ ψύδους ἢ δόλων,
 ἢ ἱπποκρίων, ἢ ἡακοτεχνίων
 συγκαμψίω, ἔα δίαρ, τολμη-
 ρᾶν, παράβολον, φιλόπονον
 ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ
 πειθαντὴν ἢ ἀξιόπισον, ἢ ἱπο-
 κειτικὴν ἢ βελτιόν, ἢ ἑ-
 ἴναυτιώτατων ἢ βελήσεως ἰοι-
 κῆαν. ὁ δὲς γὰρ τὸ πρῶτον
 ἐν ἡλῶν, ἐκ ἀπῆλθε δόξαν ἡ-
 βῶν ἄνερ αὐτοῦ, ὡς ἐν ἁν-
 των ἄνθεράτων χυρότατος καὶ
 ἐπιεικῆσιν, καὶ πῶσῃ ἄ-
 ποικιλιάτος τε ἢ ἀφελῆσῶτος.

ἐπὶ

nemo cum illo congressus est, qui non hac cum opinione dis-
 cesserit, ut eum mortalium omnium optimum aequissimum-
 que, præterea simplicissimum, minimeq; fallacem iudicaret

Accedeba

re contumeliam me dices
 quasi velim eos similitudine
 rerum gestarum committere.
 Verum si qs deterrima quæ-
 que & probrosissima quæ de
 Pythagora per calumniam
 feruntur (quibus equidē haud
 quaquam fidem perinde ut
 veris habuerim) si quis tamen
 conferat in unū, ea nimirum
 omnia vix etiam minimam
 particulam adæquent Alex-
 andrinæ versutiæ. ^h Pro-
 sum enim imaginare mihi,
 & cogitatione finge, quàm
 maximè variam ingenij tem-
 peraturam, indolemque ex
 mendacio, dolis, periurijs,
 maleficijs confusam, prom-
 ptam, audacē, versatilem, &
 ad efficiendū quæ cogitasset,
 nullū refugientem laborem,
 appositam ad persuadendū,
 cuiq; facile fides habenda vi-
 deretur: tum quæ mirè simu-
 laret optima quæque: ea quæ
 à mente essent diuersissima,
 præ se ferret. Primum igitur

ἰσὶ πᾶσι δὲ τῆσιν, τὸ μεγα-
 λουργὸς πρῶτῳ, καὶ τὸ, μη-
 δρὰ ἀεὶ μικρὸν ἐπινοῶν, ἀπ'
 ἀεὶ τοῖς μεγάλοις ἐπὶ χερσὶ τὸν
 νοῦν, μαρτύριον μὲν οὐκ ἔτι
 ἄρ, πάντῳ ἄριστον, ὡς ἐν τῷ
 ἀπ' τῆς καθάμης τιμωαίρε-
 σθαι, καὶ ἄλλων τῶν δικρυ-
 σωμάτων, ἀνέδλω ἰσόρουν, καὶ
 σωτῶν ἐπὶ μισθῷ τοῖς δεομέ-
 νοις, ἢ δὲ τοῖς ἀπομοις λαμβά-
 νατις αὐτὸν ἱρασὺς γόνος, ἢ
 μαγείας καὶ ἰσοδῶς θεοπε-
 σίους ἐπισχυρομυθῶν, καὶ χά-
 ριτας ἐπὶ τοῖς ἱρωτικοῖς, καὶ
 ἱπασωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ
 θησαυρῶν ἀναπομπὰς, ἢ ἐλί-
 ρων ἰσοδοχὰς, οὐτ' ἰδῶν
 ἀφ' αὐτῶν πᾶσιν, καὶ πρὸς ἑπιγρε-
 σίαν ἢ αὐτῶν πρᾶξιων ἰστοιμῶ-
 τας, ἢ μῦθον ἰσῶντα ἢ κα-
 κίας ἢ αὐτῶν, ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος ἢ
 ἑαυτῶν, ἢ ἐπιπρόσθετον αὐτῶν,
 καὶ διὰ τὴν ἑπιπρόσθετον καὶ ὑπε-
 ρίτην καὶ ὑπερῶν χεῖρῶν.

ὁ δ'

ceret bene ingeniatur puerum, atque ad subministrandum
 arti negotio que suo propensissimum; utpote qui non minus
 illius adamaret maleficium, quam ipse huius formam: eru-
 dit eum, semperque deinceps pro adiutore ministroque est eius.

At

Accedebat ad hæc omnia
 grandium rerum conatur,
 quum nihil pusillum cogi-
 taret; sed ad maxima sem-
 per appelleret animum. Ita
 ta quum esset adolescentu-
 lus adhuc formosus admo-
 dum, etate videlicet tene-
 ra, ac velut herbescente, id
 quod licebat parim è sti-
 pula conytere, parim au-
 dire ex his, qui ita prædi-
 cabant) passim sese prosti-
 tuebat, ac mercede sui co-
 piam faciebat iis, quibus
 lubitum fuisset. Inter mul-
 tos autem invidit in hunc
 amans quidam prestigia-
 tor, ex eorum qui magiam
 & diuinas incantationes
 proficentur, cum ille et amen-
 ta ad conciliandam in a-
 moribus gratiam, malorum
 immisiones in hostes, ra-
 tionem eruendi reperiendique
 thesauros, hæreditatum suc-
 cessiones. Hic ubi conspi-

ὁ δ' αὐτὸς ἰκάνθη, Λυμος
 οἷα μὴ δῖον ἰατρὸς ἴω, ἡπίε
 σωθὲ δὲ κατὰ τὴν θάνητον
 Αἰγυπτίω γυναικί, Φάρμακα
 ποικίλα ἰατρικά, μίμνησκα,
 ποικίλα δὲ λυγρὰ, ὧν ἅπαντα
 τὰν κλυροτόμῳ, καὶ διά-
 σοχῶ αὐτὸς ἐγύγτο ἴω
 δὲ ὁ διδάσκαλός ἰκάνθη,
 καὶ ἰρασὶς, τὸ γὰρ Τυα-
 νεύς, τῶν Απομανίων ὡς
 Τυανῆ πάντων συγγραμμάτων,
 καὶ τὴν πᾶσαν αὐτῷ πραξο-
 δίαν ἠδότην. ὅρας ἕξ οἷας
 βίβλας τῆς ἀνδραπομῆς.
 ἡδὲ δὲ πάσαν ὁ Ἀλέξαν-
 δρος ἐπιπλάμην, καὶ τὸ
 Τυανεύς ἰκάνθη ἀφθάνον-
 τῶν, ἢ ἄρεϊα καθύστερ, ἀ-
 πλωθῆκας ἅμα τῆς ὄρας, ἀ-
 φ' ἧς πρὸς αὐτὸν ἰδιώτῳ, ἐκ
 ἔτι μικρὸν ὄδῳ ἐπινόη, ἀλ-
 λὰ λειωνύτας Βυζαντίω
 τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιγύ-
 των ἰς τὸς ἀγῶνας ποικίλας
 παραβέβητο τὴν φύσιν, Κοι-
 κωνῆς δὲ ἰπικαλῆς, οἰμοῦ,
 πεικῶναι γουτάουτον, καὶ
 τὸς παχῆς τῶν ἀνδραπομῶν
 (ὅτω

me) circumibant imposturis ludificantes ac pingues homines

At is publicius quidem & a-
 pud vulgus medicum scilicet
 agebat. didicerat autē apud
 Thoonii Aegyptij coniugē:
 1 Pharmata mixta, salua-
 bria multa, at noxia multa.

Quorū omnium successor hic
 atq; haeres factus est. Porro
 doctor ille & idem amator
 natione Tyaneus erat, vides
 licet ex eorum numero, qui cū
 egregio m Apollonio Tyae-
 neo illo erant versati, totaq;
 illius tragœdiam pernoctave-
 rant. Vides quānam ἐσχο-
 λα tibi hominem refero?

Verum vbi iam barba ple-
 nus esset Alexander, Tya-
 neo illo vita defuncto, in e-
 gestatem redactus, deflore-
 scente simul & forma vnde
 victum parare licuisset, ni-
 hil postea paruum agita-
 bat animo: sed inuito com-
 mercio cum Byzantino quo-
 piam, annalium scriptore,
 viro, qui in certamina de cē-
 dunt, omnium ingenij lon-
 gē sceleratissimi: (Cocco-
 nas, opinor, erat cognomē)

(ἔτα γὰρ αὐτοῖς τῆ πατριῶ τῶν
 μάγων φωνὴ τὸς πομπῆς ὀνο-
 μάσει) ἀρκέροντων, ἐρ δὲ
 τέλοισι καὶ Μακίτιν, γωαῖκα
 πλοσίαν, ἔξωρον καὶ ἰσάσιον
 ἢ ἔτι αὐτὸ βοσκομένω ἐξωρόν-
 τω, ἰπποτίσων τὴ τὰ ἀρεῶν-
 τα παρ' αὐτοῖς, καὶ ἰπποδρόσων
 ἐκ τῆ Βιθωνίας ἢς τὴ Μακε-
 δονίαν. Πειθαῖα δὲ τὴ ἰκείνη,
 πάλαι μὲν ἀνδράμονος χω-
 εῖς, κατὰ τὸς Μακεδόνων
 βασιλείας, νῦν δὲ ταπεινὸς καὶ
 ὀλίγος τὸς οἰκίτορας ἔχον-
 τος. ἰνταῦθα ἰδόντων ἀρά-
 κοντας παμμεγέθεσ, ἡμέ-
 ρους πάντων, καὶ τιθασῶς, ὡς
 καὶ ὑπὸ γωαῖκῶν τρέφονται,
 καὶ παιδίοις συγκαθάρδων,
 καὶ πατρύμενους ἀνέχεσθαι,
 καὶ θλιβομένους μὴ ἀνανα-
 κτῆσθαι, καὶ γάλα πίναν ὀφθι-
 νῶς, κατὰ ταῦτα τοῖς βρέφεισι
 (πομπῆσι γίνουσαι τοῖς τοῖς παρ'
 αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸν παρὶ τῆς
 Ολυμπιάδος μῦθον ἀφ-
 φοιτῆσαι πάλαι ἀκούσ, ὅπου τε
 ἰκῆται τὸν Ἀλέξανδρον, ἀρά-
 κοντος τινός, οἶμαι, τοῖς
 τε συγκαθάρδων αὐτῶ)

(sic enim illi peculiari Ma-
 gorum lingua vulgus appella-
 lant) detondentes. In his Ma-
 cecin muliere opulentiā natū
 sunt, natu quidem grauiorem
 illā, quā vi amoribus esse
 idonea, sed que studeret etiā
 dum amabilis haberi. Ab hac
 vicinis copia suppeditabatur,
 atque hanc ex Bithynia in Ma-
 cedoniā usque sunt cōsequuti.
 Nā illi patria erat Pella, quae
 locus olim floruit sub Mace-
 donicis regibus, nunc a pau-
 cis, hincque obscuris et humili-
 bus incolitur. 9 Ibi quae con-
 spicerent immāni magnitudi-
 ne dracones, placidos admo-
 dum ac mansuetos, adeo ut a
 mulieribus alerentur, et cum
 pueris vna cubarent, et cal-
 cantes ferrent, neque commoue-
 rentur si quis stringeret pre-
 mereque: denique perinde at-
 que infantes lac a papilla su-
 ggerent; (nam sumi id genus
 apud illos permulti: vnde
 verisimile est olim illam de
 Olympiade fabulam incre-
 buisse, quae Alexandrum con-
 ciperet, huiusmodi dracone quopiam opinor cum ea concubente
 mercati

ἠνοῦνται τῶν ἱερπτικῶν ἐν τῷ
 λαοῖσι, ὀλίγων ὀβολῶν καὶ
 κατὰ τὸ Θουκυδίδου, ἀρχεται
 ὁ πόλεμος ἔτι μὲν ἡδὲ ἄς
 ἦν ἄν δυο λαοῖσι, καὶ μὲν
 λότολοι, καὶ πῶς τὸ λακρυ-
 γῆν πεχερότατοι, ἐς τὸ αὖ-
 τὸ σωληθόντων, ῥαδίως λα-
 τήνοσαν ἢ τῶν ἀνθρώπων
 βίον, ἡδὲ δυῶν τῶν μὲν
 σιν τυραννέμερον, ἐλάδος ἢ
 φόβου, καὶ ὅτι ὁ τῶν ἐκατέ-
 ρου δὲ ἑκατέου δὲ ἀμεί-
 νου, τὰ ἴσα πλῆθυσαν ἄρ.
 ἐν ἀμφοτέροις ἦν, ὡς τὸ δι-
 δῶναι, καὶ ἔτι ἐπιφουτι, ἐλ-
 ρον πλὴν πρόνοσιον ἀναγκαιο-
 τάτω τῆ, καὶ ποθανοτάτω
 ἴσαν, καὶ Διηφὸς ἴτω πᾶ-
 λα ποπῆσαι, καὶ ἀοιδίους
 γῆνιδαι, καὶ Δῆλον καὶ Κλά-
 ρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν
 ἀνθρώπων αἰ δὲ ἴς πῶς
 πορ τυράννος, πλὴν ἐπιφουτι,
 καὶ τῶν φόβου, φοιτάντων
 ἱερῶν, καὶ πῶς τὰ μέγ-
 πορτα δεικνύων, καὶ δὲ αὖ-
 τὸ ἐκατέου δὲ ἑκατέου καὶ
 ἑκατέου πῶς ἀνατιφῆσαν,
 fluentibus ac futura predicere cupientibus, atque huius res
 gratia hecatombas immolantibus, aureosq; dedicantibus lateres.

mercantur ex his serpenti-
 bus unum, qui esset pulcher-
 rimus, obolis sane paucis.
 Atque (ut Thucydidis utar
 verbis) hinc iam bellum
 oritur. nimirum quum duo
 facinorosissimi, & immani
 audacia præditi, neque non
 ad maleficia promptissimi,
 societatem inijissent, facile
 perpenderunt, hac duo po-
 tissimum in hominū vita ty-
 rannidem obtinere, spem, ac
 metum: quorum utroq; si quis
 ad commoditatem diceretur,
 fore utris illicet dinesceret.
 Siquidem utriq; iuxta, vel ei
 qui metu laboraret, vel huic
 qui spe teneretur, videbant
 præscientiam quammaximè
 necessariam esse, summèq;
 desiderari: atque hac viâ
 Delphos olim fuisse ditas-
 tos, factosq; celebres: præ-
 terea Delum, Clarum, &
 Branchidas: nimirum ho-
 mimibus per hos quosmodò
 dixi tyrannos, nempe spem
 ac metum, ad sacra cons-
 cupientibus, atque huius res
 gratia hecatombas immolantibus, aureosq; dedicantibus lateres.

ταῦτα πῶς ἀπίλους σφίφου=
 τον ἢ λυκῶν] ὄν, μαντήου συ-
 σήσαδι ἢ χερσέων ἰδοθῶντ
 τ' ἂ ἦρ ἔβ πεχωρήσατο αὐ-
 τοῖς, αὐτίκα πῶσοι τ' κη ὄν=
 δαίμονον ἰσοῦσαι ἠλιφου,
 ὅπρ μαζόνως, ἢ κατὰ τῶν
 πρώτων πεσοδοκίαν, ἀπλῶς
 τησεν αὐτοῖς, κη κρηῖλλον δι-
 φάνη τῆς ἐπιπύθ' τὲν τ' ὄντ
 τῶν σέψιν ἰποιοῦντο, πρῶτα
 ἢ περὶ τὸ χωεῖδ, δούτιρον δ,
 ἢ τις ἢ ἀρχῆ, κη ὁ πρῶτ' ἄρ
 γήοιτο τῆς ἐπὶ χερσίνω. ὁ
 μῦθ' ἔν Κοκκιανῶν τῶ Χαλκῆς
 δόνα ἰδοκίμαζην ἰπιτύλαου
 εἶν, κη ἰμύδων χωεῖον, τῆ
 τε Θράκη κη τῆ Βιθωῖα πε-
 σοικωῖ, ἢ ἰκῆς ὄδ τῆς Α-
 σίας κη Γαλατίας κη τῶν
 ἰπρκαμῆων ἰδῶν ἀπᾶν-
 των. ὁ δ' Ἀλέξανδρ' ἔμ
 παλιν τὰ οἰκοι πῶν κειν,
 νίγως, ὅπρ ἀληθῆς ἴν, πῶς
 τῶν τῶν τοῖτων ἀρχῶν
 κη ἰπικέρησιρ, ἀνθρώπων
 δᾶμ, χαλίων κη ἠλιθίων,
 τῶν ἰποδλιξιμένων, οἷος τὸς
 Παφλαγόντας εἶν ἰφασον.
 ἰπρκοκωῖτας τὸ τὸ Ἀβῶ=
 cuiusmodi Paphlagones affirmabat esse hos qui supra Abo-
 ni murum

Hæc ubi inter sese versassent,
 ultroq; ac citro agitassent,
 visum est vaticinium oracu-
 lumq; cōstituere. etenim si res
 ea processisset, sperabant se
 protinus diuites atq; felice
 fore. Quod quidē negocium
 magnificentius etiā illis suc-
 cessit, quā expeclauerant
 iniūdo, & vel spe melius eue-
 nit. * Hinc iam spectare ce-
 perūt, primū quidē de loco,
 deinde quōdam exgrādo, quā
 ve ratione negociū oporteret
 auspicari. Cocconas igitur
 Chalcedonem opportunam
 esse censuit, vixite regionem
 a negociatoribus frequen-
 tatam, tum Thracia Bithy-
 niaq; confinem, neque longē
 disitam ab Asia Galatiaq;
 cunctis item imminentibus
 populis. At ediuersò patriam
 suam prætulit Alexander:
 nam aiebat (id quod erat
 res) adhuiusmodi negociō-
 rum auspicationem aggressi-
 onemq; hominibus opus
 esse crassis & stolidis, &
 qui viderentur admissuri:

οὐ τὰχ^Ϟ, δασιδάμονας τὸς
 ποσσὶς καὶ ἠλιδίς, καὶ μόνον,
 εἰ φανήη τις αὐλητῶν ἢ τυμ-
 πανιστῶν, ἢ λυμβάλοισι λρο-
 τῶντα ἐπαγόμεν^Ϟ, λουσίνα^Ϟ
 τὸ τῶ λόγῳ μαντεῶν^Ϟ,
 αὐτίκα μάλα πάντα λιχ-
 νότας πρὸς αὐτὸν καὶ ὡσπερ
 τινὰ ἤ ἐπορανίῳ προσδή-
 πουτας, ὀλίγῃ δὲ περὶ τῶ
 σάσιος αὐτοῖς γνομύμῃς, τε-
 λ^Ϟ ἐνίκησῃ ἢ Ἀλέξανδρ^Ϟ.
 καὶ ἀφικόμῃσι εἰς τὴν Χαλ-
 κηδόνα (χρῆσιμον γάρ τι ὀ-
 μως ἢ πόλις αὐτοῖς ἔχον ἔδο-
 ξῃ) ἐμ^Ϟ Ἀπόλων^Ϟ ἱερῶ,
 ὅπερ ἀρχαῖοτάτου ἔστι Χαλκη-
 δονίοις, λατρουῖνσι δὲ τῆς
 χαλκῆς, λιγύσας, ὡς αὐτίκα
 μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς, σὺν ὧ
 παρὶ Ἀπόλωνι, μετασιμ εἰς
 τὸν Πόντον, καὶ λαβέξα τὸ
 τῶ Ἀβόνι τὰχ^Ϟ. αὐταὶ αἰ
 δολοὶ ἐξήπιτηδον ἐνρεθῆ-
 σα, ὁμοιοῦσά φαδῖος τῶν
 τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βι-
 θωϊάν καὶ τὸν Πόντον ἐ-
 ποιήσαμ, ἢ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλ^Ϟ
 ἡσ^Ϟ, ἐς τὸ τῶ Ἀβόνι τὰχ^Ϟ.

ἐκάνοι

in murum incolunt, nempe
 supersticiosos pleuroscac-
 sidios: qui si quis tantum ap-
 paruisset tibiñe aut tympani-
 stā, aut qui cymbala pulsa-
 ret, secum adducens, & cribro
 (quod aiunt) vaticinās, illi-
 cō vehementer omnes in illū
 inhient, & perinde vi celiū
 quempiā intueantur. Hac de
 re quā controuersie nō nihil
 inter illos fuisse, tandem
 cecidit Alexander. Itaq; pro-
 cessit Chalcedonem (nam id
 oppidum visum est hac para-
 te habere nonnihil ipsi con-
 ductibile) in Apollinis tem-
 plo, quod est apud Chalce-
 donios vetustissimum, areas
 defodiunt tabellulas, quae
 dicerent, breui admodum
 Aesculapium vñā cum pa-
 tre Apolline in Pontum ad-
 uenturum, atque Abomi mu-
 rum inhabitaturum, & Ecce
 tabellae quum essent de in-
 dustria repertae, facile effe-
 cerūt, ut A hic rumor in oma-
 nem vsq; Bithyniam ac Pon-
 tum dimanaret, multo autem
 ante alios in Abomi murum.

L 3 nam.

ἰκάνοι ἢ καὶ κτλ. αὐτίκα ἐ-
 ψηφίσαντο ἰγάραι, καὶ τὸς θε-
 κνίους ἠδὲ ἰσθαπλοῦ, ἐν ταύ-
 θα ὁ ἢ Κοκκινῶς ἐρ. Χαλκην-
 δόρι λιαντάπειτα, ἀπίδς τις
 ναις, καὶ ἀμφιβάνας. καὶ νοξὸς
 χρομὸς συγγράφων. καὶ μὲν
 ὄλιγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ἢ
 ἰπὸ ἐχιδνῆς, οἰμα, διαθῆς.
 πρὸς αὐτὸν ἦν ὁ Ἀλέξαν-
 δρ. ὁμοῦ ἠδὲ, καὶ πλοκά-
 μους λαθαμῶν, μισόλομον
 χιτῶνα πορφύρου ἐνδεδυ-
 κῶς, ἢ ἰμάτιον ἰπὲρ αὐτὸν
 κτλ. ἀναδεδημῶν, ἄρπυ
 ἔχων λατὰ τὸν Περσίδα, ἀφ-
 οὔ ἐαυτὸν ἐγχεαλόγῳ μνησ-
 φῶν. καὶ οἱ ὄκνηροι ἰκάνοι Πα-
 φλαγονῶν, ἀδότην αὐτῷ ἀμφω-
 πῶς γονίας ἀφανῆς καὶ ταπα-
 νδῆς, ἐπίσσαν ὡς χρομῶ, λῆζον
 τῷ Περσίδῳ γυνεῦ, Φοί-
 βοφίλῳ οὐτῷ ὄρατα,
 Διῷ Ἀλέξανδρῳ, Πο-
 δαλαίῳ ἄμα λιλολῶς.

Οὐτῷ ἄρα ὁ Ποδάλειος,
 μάχλῳ ἢ γωκαομανῆς τῶν
 φύσιν, ὡς ἀπὸ Τείκνης ἀχι
 Παφλαγονίας σὺν δὲ ἐπὶ τῶν

Hic nimirum Podalirius libidinosus erat, ac naturā
 mulierosus, adeo à Tricca ad Paphlagoniam usque in
 Alexan^{da}

nam hi procinus statuerant
 etiam templū erigere, iamq̄
 fundamentis locum effo-
 derant. Hic igitur in Chala-
 cedone relictus B Cocco-
 nas, ancipitia quadam at-
 que ambigua obliquaq̄ con-
 scripsit responsa. Deinde
 paulo post diem obit, à vi-
 pera (sicut opinor) iclus. In
 huius demortui locum ac-
 cersitur Alexander, ac suc-
 cedit iam comatus, casaq̄
 vicq̄ promissa, tunicam in-
 ductus purpuream albo inter-
 mixtam, supra eam veste a-
 mixta candida, falcem tenēs
 exemplo Persei, à quo se
 maternū genus ducere præ-
 dibacat. At perditissimi il-
 li Paphlagonēs quum ami-
 bos illius nossent parentes
 obscuros atque humiles, ta-
 men oraculo crediderunt ita
 canentii:

Persides genere gratus
 Phæbo iste videtur:

Diius Alexander, Poda-
 liri sanguine cretus.

Ἀλεξάνδρου μήτερα, ἔφρητο δὲ
 χρυσίδος ἰδίῃ, ὡς Σιβύλλης
 πρὸς μαντοῦν ἔμψυς·

Εὐξείνου Πόντου παρ' ἡϊόδ',

ἔρχετο Σινώπης,

Ἐσαί τις κατὰ Τύρσοι, ἔνθ'

Ἀὐθύνισσι πρὸς φήτας,

Ἐκ πρώτης δ' ἐκνύς μονά-

δος, πρὸ τῶν δεκάδων τρι-

πύθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ

ἑκατάδα τρισάκθιστον

Ἄνδρὸς ἀλεξίτηρ ὁμο-

θυμίῳ τετρακύνκιστον.

Βισθαδῶν γαυῶν ὁ Ἀλεξάν-

δρος, κατὰ ζωάτης παρὰ

δίας, ὅθ' ἄπο τῆς τῶν παρὰ

δία, πρὸς ἑλπίδος τὴν καμπύ-

λῶν, μιμητῶν πρὸς ποιοῦν

ἔνθ' ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

ἑνὶ τῷ σώματι, ἔραδιος δὲ τῶν

Alexandri matrem sit incita-
 tus ille ciusq;. Repertum est
 aliud oraculum quasi Sybilla
 praediinantis :

Ad maris Euxini littus,

iuxtaq; Sinopam

Tyrside erit quidam Au-

soma de gente sacerdos :

Qui prima ex monade,

tribus ac decadis, referabit.

Quinq; alias monades,

vicenāq; ter repetita

c. Quadrorbē numerū,

referentem nomina diui,

Qui veniet laturus opera
 mortalibus agris.

Alexāder itaq; multo post in-

patriam irruens cū eiusmodi

Tragœdia, cōspicius erat ac

splēdidus: quū interim furore

afflatū sese non unquam assi-

mulabat, ore spuma cōpleto:

id qđ ille facile efficiebat, ra-

dicula (ea est herba lanādia

lanis idonea) radice commā

ducata. Caterū illis diuinū

quiddā ac formidandū spū

ma videbat. At multo antea

sibi finxerāt paraueranēq; ē

limetis confectū draconis caput,

quod specię quandā huma-

nam p se ferret, colorū fucis mirē

adsimulatū, quodq; pilis. ez

πέαις ἀνοίξασά τε ἢ αὐθις ἐκ
 πικρὰς τὸ σῶμα ἢ γλῶττα,
 οἷα θρακόντων διήκῃ, μέλαινα
 προικυλίην, ἴσο πηλῶν ἢ αὐτῶν
 τῆ ἐκκομῆν, καὶ ὁ Πηλῶν ὁ
 δὲ θράκων προῦπῆρχε, καὶ οἱ
 κοι ἐπὶ τῆ, κατὰ καρδὴν
 ἐπιφανοσῶν ὁ αὐτῶν, καὶ
 οὐπηγῶν ὁδύσαν, μάλλον δὲ
 πρῶτα γυνίσις ἰσομῶν ὁ ἴδῃ
 δὲ ἀρχοῦν δέον, μηχανᾶσ
 τὰ τι τοῖονδ᾽. Νουκῶν
 ἔρ ἐκθῶν ἐπὶ τὸς θρηνητικῶν
 τῶ πῶν, τοῦς ἄρτι ὀρυθλομῶν
 (σωεσῆναι δὲ ἐν αὐτῶν ἴδῶν,
 ἢ αὐτῶν πῶθεν οὐκ ἀθῶ
 μῶν, ἢ ἐξ ἑραῦν πῶσον) ἐν
 ταῦθα κατὰ τίθειται χλῆσιον
 ὄδῶν προικυγῶμῶν, ἐνδῶν
 φινάτων ἐπλητῶν τι ἀρτι
 γυμνῶν, καὶ θεθίσις τῶ ἐν
 μιλῶ ἢ πῶνδ᾽, ὀπίσω αὐθις
 ἀπὸ ἀπῆλῶ. ἴδῶν δὲ γυμνῶν
 ἐκ τῶ ἀγορᾶν προτιθέσις,
 διαφόμα δὲ πῶν τὸ αὐδοῖον
 ἔχον, κατὰ γυμνῶν καὶ τῶ
 το, καὶ τῶ ἀρτῶν ἐνάβῶν
 φῆρον, σῆον ἕμα τῶ λόσ
 μῶν αὐτῶν, ὥσπερ οἱ τῆ
 εἶος ἐρατ, εὐθῆ ἰναυρατο: tum salcem illā gestans, simulq; solus
 tam ventilans iaciansq; comā, eorū more qui à Cybele de orū

quinis os & aperiret, & clau-
 deret. Tum lingua (sicut est
 draconum) bifurca atrapro-
 minebat, qua & ipse pilis a-
 gebatur. Porro D Pellaeus
 ille draco iam pridem erat in
 promptu, domq; alebatur:
 quū res postularet, tum ab il-
 lis proferendus, vnaq; in partē
 Tragodiā acturus, vel prim-
 cepti poius huius futurus fa-
 bulae. Iam verò ut erat maz-
 turum aggredi, tale quiddā
 machinatur: noctu veniens
 ad templi fundamenta nuper
 effossa (consuerat autem
 in eis aqua, siue quòd ea ma-
 didi in alicūde destillauerat,
 siue quòd ex aethere decide-
 rat) illic ouum antea exca-
 uatum deponit, quod qui-
 dem intus occultabat saxum
 recens editum serpentis. id
 quum altē demersisset in ab-
 ditas luiti cauernas, rursum
 illinc discesit. At manē
 quum in forum profilisset
 nudus, nisi quòd subli-
 gari circum pudenda te-
 matre.

μητρί ἀγέροντις τε, καὶ ἰνθεά-
 ζουσις, ἰσημιγόρφ, ἰπι Βομόρ
 ἴνα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ πλὴν
 πόλις μακρὰ ἐστίν, αὐτὴ καὶ μά-
 ρα ἰσημιγύλις ἐστίν, ἢ τὸ θεόρ
 οἱ πῆντοσθ δὲ (σιωδὸν δρὰ μὲς
 καὶ τὸ σκεδὸν ἀπαθὲ ἢ πόλις
 ἄμα γινώσι, καὶ γέροντι καὶ πε-
 φλοῖς) ἰεθεύσθρα, καὶ ἰνχουδὸν
 καὶ πεσικωσίου, ὃ δὲ φωνὰς τι-
 νὰς ἀσέμους φθγγόμωσθ, οἷα
 ἴθουιντ' ἄρ' Ἐβραίων ἢ Φοινί-
 κων, ἰξέπιδιπὴ τὸς ἀνθρώπους,
 ἰκ ἀδὸτας ὁ ἴλιχοι, πλὴν τὸ
 τὸ μόνον, ὅτι πῶσιρ ἰνκατῆμι-
 γωσθ ἰ Απομόνα, καὶ τὸ Ἀσκλη-
 πιόν. ἄτ' ἰθὺ δρὸ μὲς ἐπιτόρ ἰε-
 σόμωρον καὶ, καὶ ἐπὶ τὸ ἄρνα
 μα ἰλθὸρ, καὶ πλὴν πεσοδὸς
 μωμύλις τὸ χυσιπείν σηνλὸν,
 ἰμὸς ἐς τὸ ἕδωρ, ἕμους τε
 ἴθου Ἀσκληπιὸς καὶ Απομόνα
 σθ, μὲς ἀλὴ πὴ φωνῆ, καὶ ἰκὰς
 καὶ τὸν θεόρ ἰνκατῆμι γλαθῆ
 ἄς πλὴν σόλιρ. ἰετα φιλῆλι
 σθ, ἀναδόντ' ἰ τινὸς,
 ἰεθλις ἰποθαλῶρ, ἀνιμάτοι
 μὲς τὸ ἕδωρ σθ καὶ τὸ σην-
 λὸν, τὸ ἄρνα ἰκῆνο, ἰρ ὃ τὸ θεὸς
 postulat eam porrectam à quopiam, facile immergens, vna
 eū aqua lutoq̄ haurit σθ οὐ ἰλλud, in quo nimirū ille Deum

matre afflari conueniunt, ac
 numine rapiuntur: conscensa
 sublimi quapīd ara edciona
 batur, ciuitatē eam beatā ef-
 se predicans, quae mox Deum
 propalam esset ostesur amor-
 talibus. Porro qui aderant
 (nā eocurrerat vniuersa pro-
 pē ciuitas) vna eū mulierib⁹
 sembus, pueris, admirabatur,
 ac vota facientes adorabat.
 At ille voces quasdam sonans
 incognitas, nihilq̄ significas
 tes, cuiusmodi sint Hebraeo-
 rū aut Phanicum, attonitos
 eos redebāt, ut qui nihil in-
 teligerēt eorū quae dicebat,
 nisi solum hoc quod Apolliz
 nem Aesculapiumq̄ passim
 admiscebat. Sub haec ad in-
 stitutum templum curriculo
 fugiebat, accedēsq̄ ad fossā
 ac fontē illū quē iam ante cō-
 ditū oraculū praestruxerant,
 ingressus aquā, magna voce
 canebat laudes Apollinis σθ
 Aesculapij, inuitabatq̄ Deū,
 vti dexter ac felix in ciuas
 tē adueniret. Deinde phialā

αὐτὸν κατὰ κελύδο, ἡνροφῶν
 καὶ καὶ ψιμμυθίου τὴν ἀρμο-
 γλῶν τῆ πρόμασθ' ἐνυκτοκωκ-
 μισθον, ἢ λαδὸν αὐτὸ ἀς τὰς
 χεῖρας, ἔχθη ἔρασκον ἢ δὴ τῆ
 Δοκλιπτόν. οἱ δ' ἀτρῆς ἀπεί-
 θλιπορὸν δ, τι καὶ γίνουλο, πο-
 λὺν πρόττορον θαυμάζουτὸν τὸ
 αὐτὸν, ἢ τὸ ὕδατι ἐνρμυθον,
 ἢ τὸ δ καὶ κατὰ ξας αὐτὸ ἐς
 κοιλίῳ τὴν χεῖρα, ἢ τὸ δ' ἐξα-
 τὸ τῆ ἔρατ' ἐκείνου ἔμβρονον,
 καὶ οἱ πρόντον ἔδον λινο-
 μῶνον, καὶ πρὶ τῶς δακτύ-
 λοις ἔπλομῶνον, ἀνέκρανον
 αὐτὸν, καὶ ἠσπαδουτὸ τὸν θε-
 ὄν, καὶ τὴν πόλιν ἰμακλε-
 ἔθον, καὶ χανδὸν ἔκασθ' ἐν-
 πίμπλατο τὰν ἀνθρώπων, θησαυ-
 ροὺς καὶ πλοῦτους, καὶ ὑγι-
 ας, καὶ τὰ ἅμα ἀγαθὰ αὐτῶν
 παρ' αὐτῶ. ἰδὲ ὀρομασθ' αὐ-
 θῆς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵκτο, φέρων
 ἄμα καὶ τὸν ἀρτιγόνουτον Α-
 σκλιπτόν. ἄς τεχθῆτα, ὅτε
 ἡμοὶ ἀπαξ τικῶνται ἀνθρώ-
 ποι, ὅκ ἐκ κορωνίδθ', μὰ Διῆ,
 ἢ δ' ἐκ κορώνους, ἀπ' ἐκ χλωδῶς
 γένην.

que non ex Coronide per Iouem, id est, cornicula (nam id
 matris nomen fertur) neque ex cornice, verum ex ansera
 proge-

concluderat, cādida eera ce-
 ruffa q̄ cōmissuram operculi
 ferruminass. Id quum manu
 cepisset, affirmabat iam Aes-
 culapium tenere sese. Inte-
 rim illi stupidis defixitq̄ in-
 iuebantur oculis, expectātes
 quidānam esset futuram po-
 stea, iam dudū admiranies o-
 uum in aqua repertum. Por-
 rō posteaquam frogisset idē
 caua vola cōpressum, ac ser-
 pētis illius factum exclusum
 excepisset, simul atq̄ mouen-
 tē hūc sese conspicerēt ἢ quē
 aderāt, ac digitis circumuol-
 uenti, proinuis vocem tolle-
 bant, deumq̄ consalutabant,
 ac ciuilitatem eam fortunatā
 esse dictabant: singulitq̄ af-
 fatum uois implebātur, the-
 sauros, opes, prosperā vale-
 tudinē, aliaq̄; id genus ab illo
 flagitantes bona. Hic ille rur-
 sus cursim sese domū abripu-
 it, vnā secū a sportās modō e-
 ditū in lucem Aesculapiū, bis
 natū scilicet, cum semel dun-

taxat nascatur homines: at-

ἡρώδη μύρον. ὁ δὲ κῆρς ἅπας
 ἰκκολεῖται, πάλτων ἰνδοί, καὶ
 μεμνῆστος ἰπὸ τῶν ἰλλιδῶν.
 ἡμίρας μὲν δ' οἶκοι ἔμεινον,
 ἰλιπίδων, ὅπρ' ἰπὸ τῆς φά-
 ρις, ἀδίκη μάλα παμπόπως
 Παφλαγόνων σωδραμεί-
 σθαι. ἰπὸ δὲ ἄρρεπῆλυσσ
 ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἀπάντων
 τὸς ἐκκεφάλους καὶ τὰς ἑρ-
 δίας πεξευρημένων, οὐδὲν
 ἰοικότων σιλοφάοις ἀνδρά-
 σιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ
 ἐπι πρόβατα εἶν' ἰσχυρόν-
 των, ἢ οὐδὲν σκωτινί, ἐπι κλι-
 νος λαβήσων, μολα θεί-
 κρεσῶς ἰσχυρῶ, λαμβά-
 κει εἰς τὸ ἰόπυρ τὸν Πικα-
 ὄν ἰκάνον Ασκληπιόν, μίγ-
 σόν τιν' ἰκωμισσιν, ὡς ἔφω,
 ἄντα ἢ ὄλον τῷ αὐτῷ τραχί-
 ῶν ὀριανίτες, καὶ τὴν οὐ-
 ράν ἔξω ἀφείς, (πονὸς δὲ ἰπὸ
 ὡς καὶ ἐν τῷ προκοπίῳ πε-
 κχυθῆσαι αὐτῷ, καὶ χαμαὶ τὸ
 αἶρος ἐπισυρεθῆ) μόνῳ τῶν
 ἰκωπῶν ἰπὸ μολῆς ἔχων, ἢ

progenitum. Populus au-
 tem uniuersus consequeba-
 tur, omnes afflato Deo, at-
 que ob spes animo conce-
 ptas furore correpti. Inter-
 diu igitur se domi contine-
 bat, sperans fore, id quod ex-
 euenit, ut fama permoti Pa-
 phlagonum pars maxima
 concurreret. Ergo postea
 steaquam urbs ita esset hos-
 minibus referta, ut iam re-
 dundaret, sed quibus omni-
 bus iam tum cerebrum, tum
 cor esset exemptum, nec ul-
 la parte similes viderentur
 viris pane viciniantibus (ut
 loquuntur poeta) verum
 qui praeter solam figuram
 nihil à pecudibus distaret:
 in aediculis quibusdam in
 lecto residens, eo videlicet
 ornato qui vatem mirè de-
 ceter, imponit in sinum Pel-
 laum illum Aesculapium,
 qui quidem erat, ut dictum
 est, maximus pulcherrimusque.
 Hunc totum ubi collo-

circumdedisset, caudam foras prominere sinens (erat au-
 tem ingens adeò, ut cum per pectus illius effunderetur, pars
 tamen humi traheretur) solum autem caput sub alia abici-
 uerunt.

ἀκροθάλωρ ἀνεχομένης πάντα
 κέλευς, πρόσφαιρ τὴν ὀθονίλιον
 λεφάλιον, κατὰ τὴν θάττα τοῦ
 χιτῶντος, ὡς δὲ φησὶ κέλευς τοῦ
 φανουμένου πάντας ἴσθρι, ἢ τὰ
 μοι πινύουλον οἰκίσκου ἢ πᾶς
 εν φαιθρῶν, ὅθι ἂν λόρον τοῦ
 φωτὸς ἀκροθάλωρ, καὶ πᾶσι
 ἀνθρώπων συγκαθάρωρ, τῆτα
 ραζμύων ἢ πῶς κενταυρὸς
 μωρ, καὶ τὰς ἐπιπίστον ἰσάως
 ρεμύων, οἷς εἰσεδῶσι τῆτα
 σιον, ὡς ἀκός, τὸ πρᾶγμα ἰσάως
 νεῦ, ἐκ τῆ τῆως μικρῶ ἰσπεῦ,
 ἰντὸς ὀκίωρ ἡμῶρ, τὸ ἴν
 τῶρ δράκουτα, πρᾶφνῆσαι ἀν
 θρωπόμορφον, καὶ ταῦτα, καὶ
 τιθασῶρ ἠπάοντο ἢ αὐτῆκα
 πῆς τὴν ἴξοδον, καὶ πρῆν ἀ
 κείως ἰδῆν, ἰξυλάωνον ἢ
 πὸ τῶρ ἀπὸ πρῶτον, ἰτε
 πρῆν τὸ ἢ κατὰ τὸ ἀντιθυρον
 ἀπὸ ἴξοδου, οἷον τὸς Μα
 κεδόνων ἐν Βαβυλῶνι ποιῆ
 σσα, ἢ Ἀλιξάνδρῳ νοβοῦα

teneret, illo nimirum omnia
 ferente: lineaceū illud dran
 conis caput, altera in ami
 ctus parte contextum ostendebat,
 quod prorsum illius
 esse draconis videretur, qui
 à pectore prominebat scilicet. **R** Iam verò mihi cogita
 ædiculas non admodum il
 lustres, nec ad satietatē of
 que luminis capaces: tum
 turbam hominum conuenarum,
 quibus alijs ex locis alijs
 concurrissent, tumultuantes,
 ac prius etiam quàm ista viderent,
 mente attoniti stupes
 factis, denique spebus illis
 sublatis: quibus ingressis non
 mirum si res visa est porten
 tosa, videlicet ex modò pu
 sillo serpente intra pauculos
 dies tam immanem extitisse
 draconem humana specie,
 atque cum insuper mansuetum
 tractabilemque. **P**ro

tinus autem ad exitum pro
 perabant, & priusquam exactiùs essent contemplati, pro
 trudebantur ab ijs qui noui semper ingrediebantur. Por
 tò eregiōnē ianue per quam intrabatur, patefactum erat
 & aliud ostium, per quod exiretur: cuiusmodi quiddam &
 Macedonas in Babylone fecisse ferunt in Alexandri mor
 bo, quum

τι, λόγῳ ὅτι ὁ ἄλλος ἴδιον ἔχει
 πως ἄλλω, οἱ δὲ περιεστῆσαν τὰ
 βασίλεια, ἐπόθεν ἴδιον αὐτῶν,
 καὶ περὶ τὸ ὕστατον.
 τὴν δὲ ἰπιδάξιν τούτων,
 ἔχοντες ὁ μὲν, ἀπὸ πω-
 λωτικῶν ποιῆσαι λέγειται, ἢ μά-
 λιστα, ἢ τινος τῶν πωλοσίων
 ἀφικόντες νεώτεροι. ἰνταῦ-
 θα, ὅτι φησι Κέλσος, εἰ δὲ τὰ λη-
 θῆ λέγειν, συγγνώμην καὶ ἀ-
 πονιμῶν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ
 Ποντικοῖς ἐλευνοῖς, παχισί καὶ
 ἀπαλαῶσι ἀνθρώποις, εἰ
 ἐξηπατήθησαν ἀπὸ τοῦ τοῦ
 φρακοντῶ (καὶ τὸ τῶν πα-
 ρῶν τοῖς Βουλομυνοῖς ὁ Ἀλέ-
 ξανδρῶ) ὁρῶντες ἐπὶ τὸ ἀμυ-
 φῶ τῶ φῶτι τὴν ἐπιφάνειαν, ὅτι
 ὅτι αὐτῶ ἀνοήτουσάν τε, καὶ
 συγκατένευον τὸ σῶμα. ὡς πά-
 ντος μηχανήματα ἔδωκε Δημο-
 κρεῖον τινός, ἢ καὶ αὐτῶ Ἐπι-
 κῶρος, ἢ Μητροδόρου, ἢ Ἰπιδάξιν
 καὶ ἀλαμαντιῶν πρὸς ταῦτα
 καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην
 ἔχοντες, ὡς ἀπισήσου, καὶ ὅς
 πρ

inam aduersus hæc, atque id genus alia mentem obri-
 neret: qui nullo pacto crederet: quisq; vel quid esset rei,
 coniectu..

bo, quum ille grauiter iam
 ægrotaret: illi obfessa regia
 desiderarent eum inueneri, ac
 supremum alloqui. Atque
 hoc spectaculi scelestus hic
 non semel, verum crebrius
 exhibuisse dicitur, maxime
 si qui diuites aduenissent
 recentiores ac nouiij. Hoc
 loco, mi charissime Celse,
 si vera fateri volumus, ac
 quum est veniam dare Pa-
 phlagonibus, ac Ponticis
 illis, hominibus nimirum
 crassis & ineruditis, si de-
 lusi sunt, quum draconem
 manu coningerent, (nam
 hoc quoque largiebatur A-
 lexander ijs qui voluissent)
 quumq; conspicerent in du-
 bia malignaque luce imita-
 tum illud illius caput, os sci-
 licet nunc aperiens, nunc
 claudens, tanto artificio, vt
 res planè Democritum ali-
 quem requireret, aut certè
 Epicurum, Metrodorūmve,
 aut alium huiusmodi quem-
 piam, qui prorsus & adaman-

ἐν τῷ ἀνατολῆ, καὶ ἀμὴ ἐν
 πᾶσι τοῖς πρόποσι δαυαῶ, καὶ ἄ-
 νο γαυῖ πᾶσι τοῖς ὁμοίῳ, ὅτι διὰ
 ἀνδρῶν αὐτῶν ἡ πρόσι ὁ μαρ-
 γανείας. τόδ' οὖν πᾶσι ψυ-
 χός ἐστι, καὶ ἡνιόχευ ἀδύνα-
 τος. κατ' ὀλίγον αὐτῶν ἡ Βι-
 θυνία, ἡ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ
 Θράκη σιμῶρε, ἐκαστὸν τῶν
 ἀπαγγελῶντων ἰός τὸ ἀνδρῶν
 ἀίχοντες, ὡς καὶ ἡνιόχευ ἰ-
 ἰδοὶ τὸν θεόν, ἡ ὕστερον ἄ-
 ψαῶ, κατ' ὀλίγον σαμμυγί-
 θους αὐτῶν ἡνιόχευ, καὶ τὸ
 πρόσπορον ἀνθρώπων ἰοιόχευ.
 γραφᾶ τὴ ἐπιτοῦτα, ἡ ἀν-
 οσῶ, ἡ ξόσῶ, τὰ ἡ ἐκ χαλ-
 κῶ, τὰ δὲ ἐξ ἄργυρου ἀκασμῶ-
 να. ἡ ὄνομα τὴ ἐπὶ θεῶν ἐπι-
 θεῖν. Γλυκῶν ἡ ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐπὶ
 τινῶν ἡμῶν ἡ θεῶν πᾶ-
 σῶν μαῶς. ἀνθρώπων ἡ Ἄλι-
 ξανδρῶ. Εἰμὶ Γλυκῶν, πᾶ-
 τος ἡμαδίδος, παῶ ἡνιόχευ
 ποιοῖς. καὶ ἡ ἐπὶ ἀνδρῶν
 λῶ, ὄντι ἐπὶ ἀνδρῶν τὰ πᾶσι
 τα

coniecturis colligeret: vel si
 viam etiam modumque præ-
 vestigare non quiret, illud
 tamen antea sibi persuasum
 haberet, fugere quidem sese
 modum rationemque præ-
 stigiaturæ: ceterum quic-
 quid esset negotij, prorsus
 simulatum fucatumque ef-
 fe, ac ne fieri quidem vllâ
 ratione potuisse. Paucis er-
 go diebus confluxit tum Bi-
 thynia, tum Galatia, Thra-
 ciaque: eorum qui denuncia-
 bant, unoquoque, ut sit, af-
 firmante sese primum na-
 scentem vidisse. Deum, dein-
 de paulò post eundem con-
 trectasse iam grandem ad-
 modum factum, vultu eti-
 iam homini adsimilem. Ac-
 cedebant ad hæc picturæ,
 imaginēs, signa Deum refer-
 rentia, partim ex ære, partim
 argento efficta. Postremo
 nomen etiam inditum: nam
 Glycon appellatus est, idque
 iussu diuino carmine prodit-

to. ad hunc enim modum eloquutus est Alexander:

Sum ille Glycon, hominum lux, ex Ioue tertia proles.

Αἴσθῃ ἰδὲ ματηνῆ ἔσσει, ὡς (cuius rei gratia hætenus omnia
 fuerant

ἢ ἐμμεχέων, καὶ χαρ-
 τῶν διομένους, καὶ θεοπί-
 ζων, παρ' Αντιλόχου τοῦ ἐν
 Κιλικίᾳ τὸ ἐνδοσίμου λα-
 βῶν (καὶ ἦν ἢ ἐκείνῳ με-
 τὰ τὴν τοῦ πατρὸς τιλοπλῶ,
 τοῦ Ἀμφιάρεω, ἢ τὸν ἐν Οὐ-
 βας ἀφανισμόν αὐτοῦ, ἐκω-
 σῶν τὸ οἶκος, ὡς τὴν Κιλι-
 κίαν ἀφικόμενον, οὐ ποῦ-
 ρως ἀπὸ τῆς, πεθερίσων
 καὶ αὐτὸς τοῖς Κιλικί τὰ μέ-
 λοντα, καὶ ἂν ὀβολοὺς ἑ-
 κὰς ἑξήμισυ λαμβάνων) ἐκ-
 θνήσκον τὸ ἐνδοσίμου λαβῶν ὁ
 Ἀλέξανδρος, πελίζει πᾶσι
 τοῖς ἀφικόμενοις, ὡς μαντάν-
 σται ὁ θεός, ἐηλύ τινα πεθε-
 ρῶν. ἐκίλωσε ἢ ἕκαστον, οὐ δε-
 σίω ἀρ, καὶ μάστιγ μαθεῖν ἐ-
 θελοῖ, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα,
 καταρράψαι τὸ, καὶ κατασχεμῆ
 ναοῦ ἐγγῶν, ἢ πηλῶν, ἢ ἀπὸ
 τοῖσιν αὐτοῖς ἐκ λαβῶν τὰ βι-
 βλία, καὶ ἐς τὸ ἀδύον
 καταθεῶν (ἢ ἂν ἦ ὁ νε-
 ῶς ἐγγῶν, ἢ ἢ σκωπὶ πᾶ-
 ρισκόσων) καλίστην ἕμεται,
 κατὰ

fuerant excogitata) respon-
 se quoque redderet ijs quib
 requisivissent, divinarēt-
 que accepta videlicet ana-
 sa ab Antilocho, qui a-
 pud Cilices vatem egerat
 (nam is quoque post patris
 i Amphiarei interitum po-
 steaque quam ille inter The-
 banos extare desisset, pa-
 tria pulsus, atque in Cili-
 ciam profectus, haud in-
 commodè rem gessit, quum
 Cilicibus euentura prædic-
 teret, binos obolos pro sin-
 gulis accipiens responsis)
 ab hoc, inquam, arrepta an-
 sa prædicit Alexander o-
 mnibus qui aduenerant, fo-
 re ut Deus ipse responsa da-
 ret: eiusq; rei diem quens
 dam certum prælocutus est.
 Iussit autem ut quisque quod
 videretur, quodque maximè
 discere vellet, id in libello
 conscriberet, eumq; funi-
 culis obvinctum, cera, ara-
 gillave, aut simili re qua-
 piam obsignaret. Se verò
 receptis libellis cum subisset

adyta (iā enim oraculū erat extructum, & apparatus cortinæ)
 ordine

κατὰ τὰξιν, τὴν δειδωκότας
 ἀπὸ λέγνκτι καὶ θεολόγω, καὶ
 πρὸ τοῦ θεῦ ἀκούων ἵκασα, τὸ
 μὴ βιβλίον ἀπελάσαν σιση-
 μασμοχρον, ὡς ἄχι, τὴν δε-
 πτεσ αὐτὸ ἀποκείων, ἵπογε-
 γραμμεῖν πρὸς ἱπ, ἔμας
 βομῆν τ' θεῦ, περὶ ὅτου τις ἔ-
 ποιδ. τὴν δὲ τὸ μηχανημα τ' ε-
 το, ἀνδρὶ μ, εἶω σοί, δὲ μὴ
 φορτικὸν ἀπερ, καὶ οἰφ' ἰμοί,
 πρόδηλον, καὶ γυνῶναι βέδι-
 ον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, ἢ λορπ-
 ζης μισοῖς τὴν εἶνα, τρεσσι-
 ορ, καὶ πολυτη ἀπίως ὁμοιον.
 ἱπινούθεσ ἢ ποικίλας τῶν
 σφραγίδων τὰς λυθεσ, ἀνεγί-
 νοσῶν τε τὰς ἱρωτισσας ἱκα-
 σασ, καὶ τὰ δουκῶντα πρὸς
 αὐτὰς ἀπικεῖνα, ἔτα κατὰ
 λήθεσ αὐθις, καὶ σικμνῶμε-
 ν, ἀπελιδε μετὰ σομοῦ
 θῶματ' τοῖς λαμβωνουσι,
 καὶ πολὺ τὴν παρ' αὐθις τό-
 πόθην ἢ οὐθὸς ἡμισα, ἀεγῶ
 πάνν ἀσφαλῶσ σικμνῶμεν,
 αὐθ' ἰδωκα, ἵπὸ σφραγισι
 δουμι.

non sine summa admiratione eorum qui recipiebant. Plurimus enim hic inter illos erat sermo, qui tandem scire potuis-
 set iste quæ ego illi tradidi, sanè quam diligenter obsignata
 signis

ordine per præconè ac theo-
 logum euocaturum eos qui
 tradidissent: dehinc ubi de
 singulis esset edoctus à Deo,
 libellos redditurum, ita ve
 traditi fuerant obsignatos,
 subscriptio illis responso pro
 cuiusq; argumento, Deo ni-
 mirum respondente, quæcun-
 que de re quis esset sciscita-
 tus. Erat autem hic dolus,
 homini cuiusmodi iues, aut
 etiam (si modò dictu non est
 inuidiosum) cuiusmodi sum
 ego, manifestarius neq; dis-
 ficilis animaduersu, verum
 idiotis, quibusq; nares essent
 mucò obsitæ, minimequæ e-
 munctæ, prodigiosum pla-
 nequæ incredibile quiddam
 esse videbatur. Etenim quum
 varias esset commentus ar-
 tes quibus signa tollerentur,
 quæ quisq; sciscitabatur, ea
 legebat: atq; ita quæ videres
 tur, ad interrogata respon-
 debat. Deinde rursum ob-
 unctæ obsignatæq; reddebat,

Ἀνομιμίῳ, ἢ μὴ θρόσ τις
 ἀληθῶς ὁ πάλυτα γινῶσκων
 λῦ, τινὸς οὐδ' αἰπίνοια, ἴσως
 ἐρῶσι μιᾶς τοῖων, ἡς ἔχουσ
 ἐλγχαρτὰ τοιαῦτα. ἢ πρῶ-
 τη μὲν ἐκείνη, ὃ φῖντατι Κίλ-
 σε, βελόνων πυρῶς, τὸ πῶ-
 πλῶ σφραγίδα μίρ^θ ἔκ-
 ροῦ δῆτακων, ἔξήρα, καὶ
 μὲν τὴν ἀνομιμίαν, τῆ
 βελόνῃ αὐθις ἐπιχρῖσθαι
 τὸν λυρὸν, τὸν τε λυρὸν ἐπὶ
 τῷ λινῷ, καὶ τὸν αὐτὸν πλῶ
 σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως
 σαυκῶμα. ἔτρ^θ δὲ πρῶ^θ,
 ὃ δῆ^θ ἔκ λυομένον κομνείσ,
 σκαυαδὸν δὲ τὸ τοῦ δῆ^θ ἐν πι-
 τκι Βυρῆλιας, καὶ ἀσφάλτη,
 καὶ λίθου τοῦ σαφανοῦς τε
 τριμίνον, καὶ λυροῦ καὶ μα-
 σχης. ἐκ τῶν τῶτων ἀποδν-
 των ἀναπλῶς τὸ κομνείσ
 σε, καὶ ὀσμῆνας πυρὶ, οἰαλῶ
 πλῶ σφραγίδα περὶ^θ, ἐκ
 πηίδῃ, καὶ ἀπέμασι τὸν τυ-
 πορ. ἄτα αὐτῶνα ξηροῦ ἐκεί-
 νου γρομίνον, λῦ^θ ῥαδίως,
 ἢ

pingui, signo applicabat, ac symboli figuram excipiebat. Id
 simulatq; siccum esse factum (siccabatur autem protinus)

signis imitatu neutiquam
 facilibus, nisi reuera Deus
 esset quispiam, cui cun-
 cta sint perspicua. Sed
 iam quibus artibus effe-
 cerit, forsitan à me re-
 quires. Accipe, quo vide-
 licet imposturas eiusmodi
 deprehendere queas, &
 coarguere. Prima ratio
 sic habebat, Celse cha-
 rissime. K Eam cera par-
 tem quæ post signum hæ-
 rebat, acu candefacta lim-
 quefactam diducebat: tum
 ubi legisset, rursum cale-
 factam acu ceram eam
 quæ à tergo funiculi fuerat,
 signo eodem manen-
 te facile coagmentabat.

Porro secundus modus con-
 stat per id quod collyri-
 um vocant. Id confici-
 tur ex pice Berytia, bitu-
 mine, ac lapide perspicuo
 irito, eum cera & mastiche.
 Confectum igitur ex his os-
 minibus collyrium igni cal-
 factum, inuncto prius sullo

καὶ ἀναγνοῖς, ἐπιθεῖς τὸν
 κερὸν, ἀντιπῶν ὄσπερ ἐν
 αἰθρῇ τῶν ἀσπίδων ἀσπιδί-
 α, εἰ μὲν τὸ ἀσπίδων
 πρὸς τοῖς ἀκούσιν τι-
 τάνου ἢ ἐς ἑσπέρην ἐπι-
 βάνου, ἢ ἑσπέρην τὰ βιβλία,
 καὶ κερὸν ἐν τῷ βουκίῳ,
 ἢ ἐν ὑγρῶν ὄντα ἐπιθεῖς τῷ
 ἀσπίδων, καὶ ἀσπίδων (αἰ-
 τῖνα δὲ ἕρπον γίνονται, καὶ
 κερὰτ, μᾶλλον δὲ αἰθρῶν
 ἢ παλαιότερον) τούτῳ δὲ
 καὶ ἐν τῷ κερῷ ἐπι-
 θεῖς καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς τῷ
 ἀναγκαῖον μνησθῆναι ἀπάν-
 των, ὡς μὴ ἀπαρῶναι εἶ-
 ναι δοκοῦντων, καὶ μὲν τῶν
 σου, ἐν οἷς κατὰ μὲν τῶν
 σὺν ἑσπέρην, καὶ αἰθρῶν τῶν
 ἀσπίδων, καὶ ἀσπίδων ἐπι-
 θεῖς, ἢ ἀσπίδων τῶν
 σου, καὶ ποικίλα τῶν ποικί-
 λων.

deffos reddere queant, si quis in eis euoluendis perse-
 zur, abunde multa reculeris, longēque his nostris copiosio-

commodē resignabat libella
 los: quibus perlectis, im-
 posito cere denuō, perin-
 de atque è lapide signum
 idem imprimebat, ad ar-
 chetypi similitudinem mis-
 re effectum. Post hæc
 iam tertiam accipe ratis
 onem: Calce in gluten in-
 iecta, quo vulgò codicil-
 los agglutinant, atque ex
 his confecta cœu cera, mol-
 lem adhuc eam admoue-
 bat signo, statimque detra-
 hebat. Nam illicò sic-
 cescit, adeò vii cornū vel
 ferro potius reddatur so-
 lidius. Hac ad impi-
 mendum signum vti consue-
 uerat. Sunt præter has
 et alia complures viæ,
 quas omnes referre nihil
 necesse est, ne parum
 videar modestus: maxi-
 mē quum tu in his quos de
 Magorum artibus con-
 scripsisti commentarijs,
 tum pulcherrimis, tum
 vilissimis, quique mos-

ἦν. ἔχουσὶ καὶ ἰδιαιτέρας,
 ποτὴ καὶ σωτέρας ἰσχυρὰ καὶ
 μὴ, καὶ τὸ ἕκδος τῆ ἐπινοίας
 πρὸς αὐτῶν, τοῖς μὴ λογῶν καὶ
 ἀμφίβοτα, πρὸς τὰς ἐρωτή-
 σεις ἀκρινέως, τοῖς δὲ
 καὶ πᾶσι ἀφ᾽ ἑνὸς χρισμοῦ
 ἀδρ ἦ καὶ τῶ αὐτῶ ἰδιαι-
 τῆ. τὸς δὲ ἀπ᾽ ἐπιπρῶ, ἢ πρὸ-
 πρῶ, ὡς ἀμείνον ἰδιαιτέρας
 τῶ ἕκδος. τοῖς δὲ θεραπέ-
 ας πρὸς, καὶ εὐαίτας, ἀ-
 δας, ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔφω, ποτ-
 ἡ δὲ καὶ χρισμοῦ φάρμακα. μά-
 τισα δὲ ἀνδρονιμου ποτ αὐ-
 τῶ αὐτῶ, ἀνόπου τὸ
 νομα πρὸς αὐτῶν, ἐκλι-
 πους ἀπ᾽ αὐτῶν σωτῆρας.
 τὰς μὴ τὸ ἐπιπρῶ καὶ
 πρὸς αὐτῶ, καὶ ἐκλιπῶν εὐ-
 λογῶν ἀσθενῶν ἀπ᾽ ἀνδρῶν.
 αὐτῶ, πρὸς αὐτῶ, ὅτι ἔσα αὐτῶ
 τα, ὅπου ἐπιπρῶ ἐκλι-
 καὶ ἀπ᾽ αὐτῶ ὁ πρὸς αὐτῶ
 μὴ ἀνδρῶ, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶ
 ἡμῶν. ἐπιπρῶ δὲ καὶ μὴ
 αὐτῶ ἐκλιπῶ χρισμῶ,

φραξ-
 dens: Cuncta haec tum obtingent, cum ipse volam, quem-
 que vates meus Alexander me rogabit, proque vobis vota
 faciet. Denique merces erat unicuique responso praestituta,

ra. L Reddebat igitur ora-
 cula, diuinabatque, non me-
 diocri ad eam rem utens in-
 genio, arctiq; negocium red-
 dens probabilius, dum alijs
 obliqua quaedam & ambi-
 gua responderet ad ea quae
 proponebantur, alijs peni-
 us obscura, quandoquidem
 & hoc oraculis ille conue-
 nire iudicabat. Alios item
 deterrebat, alios adhorta-
 batur, prout sibi magis con-
 ducere coniectasset. Non
 nullis remedia morborum,
 vitaeque rationes praeferi-
 bebatur, cum sciret (ut vinitio
 diximus) complura atque
 efficacia pharmaca. Mato-
 rem autem in modum Cy-
 mides ab illo probabantur :
 id est nomen confictum em-
 plastri vsino adipe con-
 fecti. Porro spes, rerumque
 successus & incrementa, ne-
 que non hereditatum obue-
 tus, semper in aliud tempus
 rejiciebat, illud interim ad-

δραχμῆ, καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ
 μικρὸν οὐκ εἶναι, ἀλλ' ἔτι τῶν, καὶ δ'
 ἐλίγοι γινώσκουσι τὸν πόρον
 οὗτον, ἀπ' ἧς ἰπτά τὸ ὄκτω
 μυριάδας ἐκαστοῦ ἔτους ἡθροί-
 ζου, ἀνὰ δέκα καὶ πεντηκί-
 δεκα χημοῦς τῶν ἀνθρώ-
 πων ὑπὸ ἀπλησίας ἀναδιδόν-
 των. λαμβάνων δ', οὐκ ἄν-
 τὸς ἔχῃ μόνον, οὐδ' ἂν
 πολὺν ἀποθησαύριζεν, ἀλ-
 λά πολλοὺς ἡδὴ περὶ αὐτὸν
 ἔχωρ σιωπεροὺς καὶ ἡμέτε-
 ρας, καὶ πᾶνθλιὰς καὶ χημο-
 μοσοίους, καὶ χημοφυλάκ-
 κας καὶ ποροφύλακας, καὶ ἰ-
 πιστοφραγιάδας καὶ ἐξηγητάς,
 ἄσασιν ἑνὶ μὲν ἰκίαν τὸ λαλ-
 ἄξιον. ἢ ἢ δὲ τινὰς καὶ ἐπι-
 τῶ ἀποδαπλῶ ἐξέτιμι, τῆς
 μάας ἐμποιοῦντας τοῖς ἔθρο-
 σιν περὶ τοῦ μαντεῖος, καὶ δι-
 γνηθῆναι, ὡς πλείοι, καὶ
 ἀνῶροι δραπέτας, καὶ ἐπι-
 πλάς καὶ ληστὰς ἐξιδίεξοι, καὶ
 θεσσαυροῦς ἀνορθεῖν παρο-
 ροι, καὶ νοσοῦντας ἡδοναῖς,

in viis
 ter gentes dissibarent, affirmantes ipsum etiam prædicere reuocareque fugitiuos, fures ac prædones indi-
 thesauros effodiendos ostendere, morbo laborantibus mederi, quosdam

nempe drachma cum obolis
 duobus. Ne verò pusillum
 aut exiguum fuisse putes, a-
 mico, hunc quantum, quum
 in annos singulos ad septuas-
 ginta aut octoginta millia
 redierit vsque adeo audis
 & insatiabilibus hominibus,
 ut singuli supra decem aut
 quindecim rogationes tra-
 derent. M. Cæterum ea quæ
 capiebat, non ipse solus so-
 litus est insumere, nec rur-
 sum ad congerendas opes in
 thesaurum reponere, verum
 compluris & alios habebat
 secum adiutores & mini-
 stros, tum qui scitarentur,
 qui versibus oracula conde-
 rent, qui responsa seruarent,
 qui subscriberent, qui obsi-
 gnarent, qui interpretaren-
 tur: quorum vniciq; pro di-
 gnitate meritoque lucrum
 impartiebat. Ad hæc non
 nullos foras & in longin-
 quas regiones emandarat,
 qui famam eius oraculi in-

ἴσως δὲ καὶ ἡδὴ ἀπεθανόντες
ταῖς ἀνασίσει. ἄρῳθ' οὐδ'
καὶ ὀδύσμος ἀπανταχόθεν ἔ-
γίνετο, καὶ θυσία, καὶ ἀνα-
θήματα, καὶ ἀλλολοία, ὧ
πεφύτη καὶ μαθητῆ τοῦ θεοῦ.
καὶ ἦν καὶ οὐτ' ἔξεπε-
σον ὁρχισμὸς, Τίμωρα λέλο-
μαι τὸν ἑμὸν θῆσποντα πε-
φύτῳ.

Οὐ γὰρ μοι κτάνωρ μέ-
λειται ἄγαρ, ἀλλ' ἰσοφύτη.
Ἐπὶ δὲ ἡδὴ ποιοὶ τῶν νοῦφ
ἔχόντων, ὡσπερ καὶ ἐκ μέ-
θης βαθάεις ἀγαφίροντος,
σωίσαντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μά-
λιθ' ὄδοι Ἐπικόρου ἑταῖροι,
ἦθρ, καὶ ἐρ ταῖς πόλισιν ἐ-
πιφάραθ' ἡρέμα ἢ πᾶθ
μαγανία, καὶ σσοκαὶ τοῦ
φάσμαθ', ἐκφίρει φόβη-
πρόν τι ἐπ' αὐτῶς, λίγων, ἀθί-
σπρ ἑμπροσθέντα καὶ Χείσια.
σῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτῶ
τοῦ μῶσι τὰ κένισα βρασφ-
πᾶρ τοῖς κίλισι λίθοις ἐλα-
σαν, ἄρ' ἑθελισσιν ἴνα ἔχθρ
τόν

non vererentur in se turpissimè maledicere. eos iussit
lapidibus pellerent, si modò vellent propitium habere

quosdam etiam vita desin-
ctos in vitam reuocare. Con-
currebant igitur undequa-
que, magnoq; tumultu con-
citati approperebant, sacri-
ficabatur, dicebantur mune-
ra, eaq; duplicata, prophetae
discipuloque Dei. Iam enim
et tale quoddam oraculum
exierat:

Muneribus decorare me-
um vatem atque mini-
stum.

Præcipio: nec opum mihi
cura, at maxima vatis.
Verùm ubi iam plerique,
quibus mentis plusculum
inerat, non secus atque ex
alta ebrietate resipiscentes,
conspirassent in illum, præ-
serim ex his qui studebant
Epicuro: N iamque pau-
latum in oppidis deprehen-
deretur vniuersa præstigia-
tura, fictiusque fabulæ ap-
paratus: horrendum quida-
dam in eos edidit, dis-
cens impijs et Christia-
nis impleri Pontum, qui

τὸν θεόν. ὡς δὲ Ἐπίκουρος καὶ
 βελτίον τινα χριστὸν ἀπι-
 φθίζατο. ἐρομένης γὰρ τινος,
 τί πρὸς τὴν ἑν Ἀδου ὁ Ἐπίκου-
 ρος, μοι ὁ δόξας, ἔφη, ἔχον
 πείσας, ἐν βορβόρῳ καθύψω
 ἄτα θαυμάσιος, ἵς ἰσὶ μίγα
 ἔρθη τὸ χυσιεῖον, ὄρῳ τὰς
 ἐροτήσας τῶν πεσιόντων συ-
 νταῖς, καὶ ὡσαυθαυμάσιος:
 ὄλος δὲ, ἄσπονδῶ καὶ ἀκί-
 ρητῶ αὐτῷ ὁ πόλεμος πῆς
 Ἐπίκουρον λῶ, μολα εἰκότας.
 τίτι ἦ ἀπὸ Δικαιοσύνης
 πεσοποιήμα ἴους ἀνθρώπος,
 καὶ τράταξ ὄλῳ, ἀκινδύα
 δὲ ἔχθιστῶ, ἢ Ἐπικουρῶ, ἀν-
 ἐπι τῶν φθισιν τῶν πραγμά-
 των καθυπερανότι, καὶ μόνῳ
 τῶν ἐν αὐτοῖς ἀκίβητων ἄλλο-
 τῶν, οἱ μὲν ἦ ἀμφὶ τὴν Πλο-
 τωνα καὶ Χρυσίπορον καὶ Πυ-
 θαγόραν, ὅλοι, καὶ ἄρλων βα-
 θιά πῆς ἰνάνης λῶ, ὁ δὲ ἀ-
 τικῶτῶ Ἐπίκουρῶ (ὅτω ἦ
 αὐτῷ ὠνόμασεν) ἔχθιστος, Δικαι-
 ος πάλυτα ταῦτα ἐν γέλωτι
 καὶ

Deum. Porro super Epicuro
 huiusmodi quoddam oracu-
 lum prodidit: Scis scitanti cui-
 piam quid ageret apud infe-
 ros Epicurus: Plumbeis, in-
 quit compedibus vinculis in
 ceno desidet. Et adhuc mis-
 raris si magnopere creuit es-
 ius celebris oraculi, cum
 videas interrogationes ade-
 untium, quam sint prudentes,
 quamque erudite? Modis
 autem omnibus bellum e-
 rat illi cum Epicuro ses-
 uum et irreconcilabile: id-
 que iure optimo. Nam cum
 quo tandem iustius bellum
 gerat homo praestigiator,
 et monstris ac portentis a-
 micus, veri inimicissimus,
 quam cum Epicuro, viro
 videlicet qui rerum natu-
 ram perspectam haberet,
 quique vnus quid in his esset
 verum, videret? Nam Pla-
 toni, Chrysippo aut Pytha-
 gora erat amicus, atque alta
 cum illis pax intercedebat:
 at intractabilis ille Epicu-
 rus (sic enim appellat eum) erat illi plurimum inui-
 sus: atque id merito: quippe qui haec omnia ridicula de-
 ludicra

καὶ παλιὰ τὴν ἐπιπέδον. διὰ
 καὶ τῶν Ἀμαστρινῶν ἰμίσια μω-
 λυσία τῶν Ποντικῶν πόλεων,
 ὅτι ἡ πόλις τῶν ἐπὶ Λέπιδου,
 καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐ-
 τῶν, πολλοὺς ἐνόησεν ἐν τῇ
 πόλει. οὐδὲ ἐρηγορήσας
 πόποτε Ἀμαστρινῶν ἀνδρῶν
 ὅπως δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀ-
 δελεῶν συγκατακτικῶν χηρῶν
 μολῆσαι, καταγελαστικῶς ἀ-
 πώμαξεν, οὐχ ἕρπυλλον αὐ-
 τὸς πλάσσειν χηρῶν δι-
 ξίδον, οὐτὲ τὸν ποιῆσαι πῶς
 ἑαυτὸν αὐτῶν δουλοκόπου.
 μισοποιῶν, ἢ αὐτῶν σομα-
 χου ὀδυνῶν, πρὸς αὐτῶν βο-
 νόμῳ ἢ ἕσπονδῶν, μετὰ
 μαλαχῆς ἰσχυροῦς ἰδιώ-
 τος, ὅπως ἔφη.

Μάλυκα χοιρέων ἰσχυρῶν
 αὐτῶν σπυρίων.

Ἡομάντις μὲν, ὡς προῆπον,
 ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεο-
 μῆσις ἐκ ὄνου, ἀλλὰ τῶν οὐ-
 ρῶν μάστιγι, ἢ τὸ ἄλλο σῶμα
 προβέβληκός, τῶν ἑσπυρίων
 ἢ τῶν ἰδιωτῶν ἀθροῦν φωνῶν
 τῶν.

oculis exponēs: caput verò, ne videri posset, abditū in sisy ser-

ludiera duceret. Quam ob
 causam inter urbes Ponti-
 cas Amastrim in primis has
 bebat exosam, eò quod ac-
 ceperat eos qui cum Lepido
 erant, alios item horum cõ-
 similes quamplurimos ea in
 ciuitate versari. Neque vna
 quam Amastrino cuiquam
 oraculū reddidit: quin ubi
 conaretur etiam fratri Pros
 consulis respondere, deridia-
 culè profectò dicebat, nec
 cum ipse quemadmodum i-
 doneum oraculum fingeret,
 inucniret, nec haberet quī
 sibi in tempore posset com-
 ponere. Nam cum illi de sto-
 machi dolore conquerenti,
 vellet prescribere vii suil-
 lum pedem cum malua præ-
 paratum ederet, hunc in mo-
 dum ait:

Maluaca porcorum sa-
 cra cuminato Sipydno.
 Crebrius autem (vi iam dix-
 imus) draconē ostendebat
 ijs qui vellent, haud rotum
 tamen, sed caudam potissi-
 mum ac reliquum corpus
 M 4 uabat.

τὸν ἰθιλήτες δὲ καὶ μεσό-
νας ἐκπλήξας τὸ πᾶσι θ, ὑ-
πίστω καὶ δαλουῶτα πρὸς
ξαρτὴν θεῶν αὐτῶν ἄνοσ ὅς
πορῆου χρησιμοδοῦντα. ἔ-
τα τὸ χαλεπὸς ὄψανον ἀρτή-
ειας σωσάσας, καὶ δὲ τὸ λε-
φαρῆς ἐκείνης, τῆς μελουχαυ-
μῆτος πρὸς ὁμοιότητα, διεί-
ρες, ὅσα τινὸς ἕξασθαι ἔμβο-
ῶν θ, ἀπικεῖν καὶ πρὸς τὰς
ἐρατῆσαι, τῆς φωνῆς δὲ τῶ
θεοῦ ἰκάνου Ασκληπιού
προσπιλοῦσας. ἰκαλοῦντο δὲ
οἱ χρισμοὶ οὗτοι, αὐτόφωνοι,
καὶ οὐ πᾶσι ἰδιδόντο, οὐδὲ
ἀνέδλω, ἀπὸ τοῖς ἐν πρὸ-
φοῖς καὶ πλοῦσι καὶ μέγα-
λοδάρσι ὁ γοῦν Ἐκουκειαῖον
δοθῆς, ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμῆς
ἐκ ἐσόδου. τῶν αὐτόφωνων
καὶ αὐτὸς λέ. προπέων ὅς
αὐτὸν ἐπι τῶ ἐσβολῆ, ὅσας
ἔρη.

Πάρθως, Ἀρμῆς τε θοῶ
ἐπὶ Ἀρῆ διαμάσ,

Nostros Phrygia καὶ Ὀλυμ-
βειά θ ἀγναορ ὕδαρ,

Ἐπίμ
regionis, sic ait: P Perthis
aflis, Romam urbem repret,

uabat. Verum quo mag-
is etiam redderet auto-
nitam multitudinem, polli-
citus est sese exhibiturum
ipsum Deum loquentem, ci-
traque interpretem edena-
tem oracula. O Deinde non
magno negotio, gruum ara-
terys contextis, ac per li-
neum illud draconis caput,
quod erat arte adsimula-
tum, insertis, alio quopiam
per has foris insonante, re-
sponsitabat ad ea qua pro-
ponebantur, voce nimirum
per luteaceum illum Aes-
culapium ad aures proma-
nante. Huiusmodi responsa
αὐτόφωνα dicebantur id est,
ipsius voce reddita, neq. qui-
buslibet, neque passim da-
bantur, verum splendidis
modò atque opulentis, θ
qui grandia largiretur. Ita-
que quod Scurliano reditū
est super expeditione in Ara-
meniam suscipienda, ex au-
tophonia erat. Adhortans eo-
nim illum ad incursum eius
armenūsq. citato Marte sub-
actis, Romam urbem repret,
Claras Tybridis ondas,
Vertice

Ἐτίμια φέρων ἑρπιάφοι=
σι, μὲν ἰμυζήσον ἀπὸ τῶν
ἐπ' ἰωδῶν παθεῖς ὁ ἰνίς
θι. Ἰκάν. Κιλιτὸς ἀσέβας
λε, καὶ ἀπὸ πλάσσει, αὐτῆ σρα=
τάα ἰπὸ τῆ Οἰθυάδου ἡατα=
κοπῆς, τῶτον μὲν τὸν χροσ=
μὸν ἐξαρῆ ἐκ τῶν ἰπομυ=
μάτων, ἐντιθῆσι δὲ ἄμορον
ἐντ' αὐτῶ.

Μὴ σὺ γ' ἐπ' Ἀρμενίος ἐπ'
λάκων στρατῶν, ὃ δὲ ἄμεινον.

Μὴ θεὸν βυλυχίτων τις ἀ=
νὴρ τόξο ἀπολυτῶρον

Πότμον ἐπιπροΐεις, πᾶν σοκ
διόλο φάσσι τι.

Καὶ δὲ αὐτὸν τὸτο βραχέστατον
ἐπιπόνησι, τὸς μεταχρονίου
χρονίου ἐπὶ βραχέτα τῶν
ἡακῶς προτιθεοπισμῶν καὶ
ἀπτεταυμῶν. ποσάκις
δὲ τοῖς μὲν νοθεῖσι, καὶ τῶν
τιλαυτῶν ὑγίαν ἐπιγγί=
λιτο, ἀθανάτων δὲ χροσ=
μὸς ἀμ. ἔτοιμ. ἡω πα=
νυφάδων.

Μακίτι ἀπὸ τῶν υἱῶν τοῦ
χρῆσι ἰπαρωλῶ,

Πότμ.

zum erat, quod superiori diuversa caneret :

Posthas desine opem morbo petere exitialis:

Vertice ferta gerens radijs
distincta serens.

Demde posteaquam recore
ille Gallus persuasus in-
cursionem fecisset, euenif-
setq; ut una cum exercitu
caderetur ab Othryade,
hoc oraculum à monumen-
tis susulit, atque aliud in
eius lacum substituit, huius
modi:

Agmen in Armenios ne
duc : neque enim expedit
isthuc.

Ne tibi femineis vir a-
miellus vestibus, arcu

Exitium immittat, vitāq;
ac lumine priuet.

Siquidem hoc interim
callidissime fuerat commen-
tus, ut posterioribus substi-
tuitisq; responsis, ea quæ
perperam maleq; euemissent,
sarciret ac mederetur. Sæ-
pius enim ægrotis prius-
quam morerentur, prædi-
xerat fore ut reualescerent:
quibus morientibus, alte-
rum oraculum illicò para-

Πότμ' ἢ προφανὲς, ἂν
ἐκφυγῆσθαι δυνάτοισι.

Βίβλος δὲ τῆς ἐν Κλάρο ἢ Διδυμίοις, καὶ Μιατῶ, καὶ αὐτὸς
ἀδελφιμουῦτας ἐπὶ τῆ ὁμοίᾳ
μαντικῇ ταύτῃ, φήσιν αὐτὸς
ἰσοῦτο, πολλὰς τῶν προσέου-
των πέμπων ἐπ' αὐτὸς, λέγων.

Es Κλάρον ἢ τὸ νῦν, τὸ αὐ-
παρὸς ὡς ὅτ' αὐτοῦ.

καὶ ἠάτιον.

Βραχίδικον ἀδύλοισι περὶ
λάτρου, καὶ ἠλὸν χησμάρον.
καὶ ἄλλοις.

Es Μακρόν χέρσιν, θεσπίσ-
ματὰ τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα ἄλλ' ἐν τῶν ἑσπερίων, μέχρι
Ἰωνίας ἢ Κιλικίας, καὶ Πα-
φλαγονίας ἢ Γαλατίας. ὡς δὲ
ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφύθησεν
ἢ μαντεῖας τὸ ἠεὶ ὅτι, ἢ εἰς τὴν
Ῥωμαίων πόλιν ἐπέστησεν, ἐ-
στὸς ὅστις ἐν ἠεὶ ὅτι ἢ ἄλλοις
πάρῃ, οἱ ἄλλοι αὐτοῖ ἰόντων, οἱ
δὲ πέμποντων, καὶ μάστιχα
οἱ δυνάστατοι, καὶ μέγιστον
ἄξιωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντων.

ὅτι

qui non alius alium antevertere studeret, dum hi qui-
dem eò proficiscuntur ipsi, illi verò mittunt, potissimum ἢ,
qui potentia atque auctoritate plurimum in Repub. polle-
bant.

Mors etenim manifesta,
nec evitare licebit.

Porrò eum non ignoraret,
qui in Claro ac Didymis
Malloq; responsa ferebant,
ipso quoq; huiusmodi qua-
dam arte divinandi celebres
haberi, eos sibi reddebat a-
micos, plerosq; consultores
ad illos remittens, his ver-
bis:

Nunc Claron ito, mel-
locem patris auditurus.

Et rursus:

Brächidica accedas ady-
ta, atq; oracula queras.

Et iterum:

Mallon abi, Amphilochi
quarens oracula vatis.

Q Et hæc tenus quidem de
ijs quæ intra patria fines
usque ad Ioniam, Cili-
ciam, Paphlagoniam, Ga-
latiamque designavit. Ut
verò ὅτι in Italiam oracu-
li fama permanavit, inq;
ipsam Romanorum urbem:
iam nemo omnium erat,

ὡρ πρῶτ' καὶ κορυφαῖ' ἔχοντο
 Ρουτιμιανός, ἀφ' ἧς
 νῆρ τὰ μὲν ἅμα λαὸς καὶ
 ἀγαθός, καὶ ἐν ποικίαις
 τάξεσι Ρωμαίων ἐξίτασ-
 μί' ἔχοντο, τὰ δὲ περὶ τοῦ
 θεοῦ πάνυ νοσῶν, καὶ ἀν-
 λόκοτα περὶ αὐτῶν πει-
 σουκίας, ἀ μόνον ἀληθεύ-
 μιστον ποῦ λιβον, ἢ ἑστρα-
 νομύρον θεάσασθαι, πεσὶ πλαν
 ἀά, καὶ πεσικωῶν, καὶ
 ἐπιπολὴν παρισῶν καὶ ἀρχό-
 μῃ', καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτῶν
 αὐτῶν. οὗτ' οὖν τοῖ-
 νω ἀνοῦσας τὰ περὶ τοῦ
 χρυσείου, μικροῦ μὲν ἐς
 δεκάσθ, ἀφ' ἧς τῶν ἐκείνων
 εἰσμεθῶν τάξιν, ἄς τὸ τοῦ
 Ἀθῶνον τῆχ' ἀναπῆναι,
 ἐπεμπε δ' οὐκ ἀποῦσας ἐπ'
 ἀποῦσας. οἱ δὲ πειμπόμῃνοι,
 ἰδιωτῶν τινῶν οἰκείων, ἑα-
 κίως ἑστρατυθεύτων, ἑπα-
 νάσθ, τὰ μὲν ἰδόντων,
 τὰ δὲ ἄς ἰδόντων, καὶ ἄς
 ἀνοῦσαντων ἀνοῦσῶν,
 καὶ πεσικωῶν τῶν ἐπ'
 πλῆθ' αὐτῶν, ἄς ἐντι-
 μί'

bant: quibus princeps quae
 siquē signifer extitit Ruti-
 lianus, vir aliis quidem homo-
 nestus ac probus, tum com-
 pluribus in praelijs Roma-
 norum spectatae virtutis:
 sed qui in ijs quae ad deos
 pertinent, parum sanè scie-
 peret, ut cui prodigiosa
 quaedam de illis essent pers-
 suasas, adeo ut sicubi la-
 pidem vel iunctum vel
 coronatum conspexissent,
 continuo proclideret at-
 que adoraret, ac diutius
 aduolutus vota faceret,
 bonaque ac lata ab illo
 postularet. Hic igitur si-
 mulatque de oraculo inau-
 disse, parum aberat quin
 omisso quem tenebat exer-
 citu, in Aboni murum as-
 uolarit: alios autem post
 alios eò legabat. Porro
 qui mittebantur, serui
 nimirum idiotae quidam, fa-
 cile decepti domum res-
 dibant, referentes partim
 quae viderant, partim tan-
 quam vidissent audissent-
 que, per multa insuper accumulantes illis, quo do-

εἰστροποι ἦν παρὰ τῷ δασύ-
 τῃ ἰφικαυρ γού τὸν ἀδ-
 διον γέροντα, καὶ ἔς μα-
 τριαν ἰφροσύνην ἐπέβαλον.
 ὁ δὲ, ὡς ἄρ τοῖς πλείοσι
 καὶ δαυατατάτοις φησὶ ὁ ἄρ.
 πικρία, τὰ μὲν διηγου-
 μεθα, ὡς ἀκουσαι παρὰ τῶν
 περιφθόνων, τὰ δὲ καὶ
 παρ' αὐτοῦ προσθεῖς ἐπέλη-
 σι δ' οὐκ ἔτι πόδιον, καὶ
 ἀνάλωσεν οὗτ' ὅτι, καὶ
 τῶν ἰρ. τῆ ἀλλ' ἄν τοὺς πλεί-
 ονσι διανοηθῆσθαι, οἱ αὐτί-
 κα καὶ αὐτοὶ ἠέγουτο ἀ-
 κήσασθαι τι τῶν κατ' αὐτούς.
 ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους εἰ-
 λορρῆνας ποδολόμῃ ὅτι, ξε-
 νίας τι καὶ ταῖς ἀλλοῖς δω-
 ρεῖαις πολυτελείων ἰγρα-
 ζόμεθα αὐτῷ, ἀπέμυσεν,
 οὐκ ἀπαρλοῦντας μόνον
 τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ
 ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ
 χεράστα ἵπῃ τοῦ μαν-
 τῆος καὶ αὐτοῦ ψευδομένου.
 καὶ μηχανάται τι ὁ πρῶτα-
 τῆρας ὅτι ἐκ ἄσορον, ὁ δὲ
 τῷ προσχόντ' ὅτι ἄξιον.
 ἴδον

lum, & ingeniosius quam ut in vulgarem competat latrone.

Et enim

ἴδον τὸν
 αὐτὸν καὶ
 τὸν αὐτὸν
 ἰφροσύνην
 ἰφροσύνην
 καὶ οὐκ ἔτι
 πόδιον, καὶ
 ἀνάλωσεν
 οὗτ' ὅτι, καὶ
 τῶν ἰρ. τῆ
 ἀλλ' ἄν τοὺς
 πλείοσι διανοη-
 θῆσθαι, οἱ αὐτί-
 κα καὶ αὐτοὶ
 ἠέγουτο ἀκή-
 σασθαι τι τῶν
 κατ' αὐτούς.
 ὁ δὲ τοὺς ἀφικ-
 νουμένους εἰλο-
 ρρῆνας ποδο-
 λόμῃ ὅτι, ξε-
 νίας τι καὶ ταῖς
 ἀλλοῖς δωρεῖ-
 αις πολυτελεί-
 ων ἰγραζόμεθα
 αὐτῷ, ἀπέμυ-
 σεν, οὐκ ἀπαρ-
 λοῦντας μόνον
 τὰς ἐρωτήσεις,
 ἀλλὰ καὶ ὑμ-
 νήσοντας τὸν
 θεόν, καὶ χερά-
 στα ἵπῃ τοῦ
 μαντῆος καὶ
 αὐτοῦ ψευδο-
 μένου. καὶ μη-
 χανάται τι ὁ
 πρῶτα τῆρας
 ὅτι ἐκ ἄσορον,
 ὁ δὲ τῷ προ-
 σχόντ' ὅτι ἄξι-
 ον. ἴδον

ἄλλω γὰρ τὰ σιμπόρια βι-
 βλία, καὶ ἀναγινώσκων, ἔ-
 τι ἕρροι ἰσοπαλῆς, καὶ πα-
 ρακινδυνουμένων ἐν ταῖς
 ἐρωτήσεσι, κατὰ τὴν αὐτὴν,
 καὶ οὐκ ἀπίστησεν, ὡς ἰσο-
 χείους, καὶ μονοουχιδούς
 λους εἶπε τὸ δὲ ἔχοι τοὺς
 πτωχοτάτους, μεμνημένους
 οἷα ἡ ἀπὸ τοῦ σωτηρίου δὲ,
 οἷα ἀπὸς, τοὺς πλουσίους,
 καὶ μίγα δυνάμεις τὰς πύ-
 ρας πῦρ ἀντιοῦ. ἐλάμβανον
 οὐκ ὡς ἀπὸ παρ' ἑαυτῶν εἰδόν-
 των ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν ἔχει τὰ ἀρ-
 κῶν. βάλωμαι δὲ ἐν καὶ τῶν
 Ρουτιλιανῶν δολέων ἡσθε-
 μῶν ἰνίου ἀπὸ πῦρ, πῦρ ἀ-
 νομῆν γὰρ αὐτῶν περὶ τοῦ
 πῦρ δὲ, ἐν πλείονας γινώσκου-
 κὸς παλαιὰς ἄρα ἔχοντα
 τὸ, ὅρτινα πείσασθε δι-
 δάσκαλον τῶν μαθημάτων
 αὐτῶν ἐφ' ἧς

Πυθαγόρην, πολέμων τὴν
 διακρίσιν ἰσθλῶν ἀοιδῶν.

Εἶτα

qui iam per aetatem maturus esset ut disciplinam erudiretur,
 quem instituendo in literis illi præceptorem deberet adhibere,
 ita respondit:

Pythagoram, egregieq; canentem præliam vatem.

Deinde

Etenim resignatis libellis ac
 perlectis, si quid offendisset
 in hiis quæ proponebantur,
 ita scriptum, ut cum per-
 riculo ac discrimine eius
 qui scripisset; si profer-
 retur, coniunctum videretur,
 apud se detinebat, neque
 remittebat, quo videlicet
 obnoxios ac propemodum
 seruos ob merum sibi
 redderet eos qui miserant,
 quum in mentem illis veniret,
 cuiusmodi de rebus con-
 sulerent. Intelligebat autem
 esse consentaneum, ut
 qui opibus ac potentia præ-
 cellerent, eiusmodi rogationes
 essent proposituri. Ab
 his munera quamplurima fe-
 rebat: quippe qui non igno-
 rarent sese intra casses eius
 teneri. Libet autem aliquot
 ex his responsis commemorare,
 quæ Rutiliano reddidit.
 Huic sciscitanti de filio
 ex uxore priore suscepto,

ἔτα μὲτ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ
 πατρὶ ἀπθανόντ' , ὃ δὲ
 ἄπορα, καὶ οὐδὲν ἔχε λίσσασθαι
 πρὸς τοῖς ἀτιμωμένοις, πα-
 ρὰ πόδας οὕτως ἐληλυθί-
 νος τοῦ χυσοῦ. ὃ δὲ Ρουτι-
 λιανὸς αὐτὸς φθάσας, ὃ βέλτα-
 τιστ' , ἀπλογέτο ὑπὲρ τοῦ
 μαντέου, λέγων, τοῦτο οὐ-
 τὸ πρὸς δειδιωκίαν τὸν θῆρ, καὶ
 οὐδὲ αὐτὸ σῶντα μὴν λυ-
 διῶσαι μηδένα διδάσκα-
 λον ἰκίωαι αὐτῷ, Πυθα-
 γόραν δὲ καὶ Ὀμηρον πά-
 λαι τιθικώτας, οἷς ἀντὶ τὸ
 μαρτύριον ἐν Ἀδου νῦν
 σιωπῶναι. τί τοίνυν μέμφε-
 σθαι ἀξιοῦ Ἀλεξάνδρῳ, εἰ
 τοιοῦτοις ἀνθρωπίστοις ἐν-
 στήσασθαι ἡξίον; αὐτὸς
 δὲ πωθονόμενος αὐτῷ, τὸ
 τί τ' ἐψυχλῶ ἀνδρίζετο, ἔ-
 φη'.

Πρῶτον Πηλέως ἱένον,
 μετὰ ταῦτα Μενάνδρ' ,
 εἶθ' ὃς νῦν φάνη, μετὰ δὲ
 ἔσονται ἡντιάς αὐτῶν.
 Ζήσας δὲ ὀδύνησιν ἐπι-
 τοῖς ἐκείνων λυγρὰς ἀντας,
 ὃ δὲ ἰσομνησίου τῶν ἀνδρα-
 ρων.

Deinde, paucis post diebus
 extincto puero, ipse qui-
 dem hæret, nec habe-
 bat quod inculantibus rea-
 sponderet, oraculo videli-
 cet ita re presentem confus-
 tato. At Rutilianus opti-
 mus virò occupans, defen-
 debat oraculum, affirmans
 hoc ipsum portendisse Deū,
 qui iussissent neminem qui-
 dem è viuis adolescentulo
 deligi præceptorem, sed Py-
 thagoram potius atque Ho-
 merum, iam olim defunctos,
 quibus cum incredibile effet
 eum iam versari. Quid igitur
 Alexandro vitio ver-
 tere conuenit, si istiusmodi
 homunculos dignos habuit,
 quibus fucum faceret? Rur-
 sum eidem perconanti cuius
 tandem animam effret forti-
 tus, ait:

Principiò sucras Pelides,
 deinde Menander,

Deinde is qui nunc es: post
 fax Phæbea futurus:

Octoginta æuum ac cen-
 tum produxeris annos.

At hic septuagenarius inie-
 rit.

ἐν μάχα γροῦσας, οὐδ' αὖτε
 μείνας πλὴ τοῦ θεοῦ ἑπιθίε
 σιν, ἢ οὐτ' ὅ γε χρισμὸς τῶν
 αὐτοφάνων ἐστὶν ἱερμίνω δὲ
 αὐτῷ ποτε ἢ περὶ γάμου, ἔρη-
 τῶς ἔφη.

Γέγονε Ἀλεξάνδρου τε Σει-
 λωνίας τε θυγάτηρ.

Διηλεδάκη δὲ πάλαι λυ-
 γον, ὡς τῆς θυγατρὸς, ἐν ἑ-
 λην, ἐν Σελώνιας αὐτῷ γυνο-
 μῆτος, πλὴν δὲ Σελώνια ἔρα-
 τι ἄλθῃναι αὐτοῦ, καθάδου-
 τὰ ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐ-
 τῇ ἔδ' ὅτι, κοιμωμένων ἑρῶν
 τῶν καθῶν. ὅδ' οὐδ' ἔρμει-
 λῆσας, ὁ σωτήρταρ Ρου-
 τιλιανὸς, ἀδὺς ἔπειτα ἐπὶ
 πλὴν λόγῳ, καὶ τοὺς γάμους
 σωτήρτα ἐξηκουσῶντος νυμ-
 φῆσ' ὅτι, καὶ αὐτῷ, πλὴν πρὸ
 ρᾶν Σελώνια ἑκατόμβας
 ὄνας ἰασσόμην ὅτι καὶ τῶν
 ἑξαετασίων ἢ καὶ αὐτὸς οἶ-
 ῶν ὅτι γυνομένη. ὅδ' ὡς ἀπαξ
 τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων
 ἰσχυρῶς, μέγα δὲ πρὸς πρ-
 ῶτα καὶ πάντοτε τῆς Ρωμαίων
 ἀρχῆς

rit, in insaniam versus, haud
 expectato Dei promisso: quā-
 quam hoc quoque oraculum
 ex autophonis erat. Eidem
 item de uxore ducenda peti-
 tantem, aliquando incur-
 rantem ac palam respon-
 dit:

Ducto Alexandro natā
 Lunāq; puellam.
 Siquidem iam olim rumo-
 rem dissiparat, filiam quam
 habebat, è Luna sibi sus-
 ceptam fuisse. Luname-
 nim ipsius amore captam
 fuisse, quum dormientem a-
 liquando conspexisset. nam
 id illi familiare est, ut for-
 mosos somno sopitos ac-
 damare. Porro Rutilianus
 vir prudentissimus, nihil
 cunctatus, protinus accessit
 virginem; nuptias confi-
 cit, sponsus iam sexagena-
 rius, concumbitq; socrum
 suam Lunam solidis Heca-
 tombis placans. Jamq; sibi
 vnus è calitū numero vide-
 batur. At hic vbi semel in
 Italia rem esset aggressus,
 in omnes Roma-
 no ditios

maiora in dies ad haec excogitabat, & in omnes Roma-
 no ditios

ἀρχῆς ἐπιμύς χησιμοφόρος,
 τῆς πόλιος πέλζωρ, ποι-
 μούς καὶ κυρκαίης φυλάδο-
 δα, καὶ οἰομῆς, καὶ ἀσφα-
 λῶς βοηθῆσθαι, ὡς μὴ γίνοι-
 τό τι βούτων αὐτὸς ἐπισηνά-
 ζο αὐτοῖς. ἕνα δὲ τινα χησι-
 μόν, αὐτόφανον καὶ αὐτόν,
 ἢς ἅπαντα τὰ ἔθνη; ἐν ᾧ
 λοιμῶν, δική, μψαῶ. ἢ δὲ τὸ
 ἐπὶ ἔρ.

Φοῖβος ἀκρυσκόμος ποι-
 μὴς ἐπιφίλιω ἀπύρκα.
 ἢ ἔξω ἢ ἰδῶν τὸ ἐπὶ ᾧ παν-
 ταχθὲν ἐπὶ τὴν πόλιν γυρρα-
 μένον, ὡς τὸ λοιμῶ ἀξίφάρ-
 μακόν. τὸ δὲ ἐς τὸν ἀντίον τοῖς
 πλείστοις περὶ ἕνα κατὰ γὰρ
 τινα τύχην αὐτὰ μάστιγα αἰ-
 σιόσια ἐκνήθησαν, αἷς τὸ ἐ-
 πὶ ἐπιγγραφο. καὶ μὴ με-
 νομίσθης τὸτο λέγειν, ὅτι δὲ
 τὸ ἐπὶ ἀπάπρωτο, ἀλλὰ
 τύχη τινὶ ἕτως ἐγένετο. τὰ-
 γὰρ οἱ σοφοί, καὶ κατὰ ἀρ-
 ἔθνη τὸ εἶχον ἡμέτερον, ἢ ὅρα-
 θημότερον διχτύων, ἰδῶν

ᾧ
 verò me putes illud dice-
 re carmen in causa fuisse vi interierint, verum casu quò-
 dam ad hunc modum accidit. Et haud scio an plerique
 freui carmine, negligentiùs ac securiùs vixerint; nihil ad-
 uersum

na ditionis partes, qui per-
 ferrent oracula, dimittebat;
 prædicens ciuitatibus ca-
 uendam esse pestilentiam,
 incendia, terramotus: se cer-
 ta remedia traditurum ne
 quid horum accideret, pol-
 licebatur. Iamquæ quum pesti-
 lentia increbuisse, unum
 quoddam tale oraculum, au-
 tophonon & hoc, quoquo-
 uersum gentium prodide-
 rat, unico carmine compre-
 hensum:

Inconsus nubem pestis de-
 pellit Apollo.

Atque hunc versiculum vi-
 dere erat passim pro foribus
 descriptum, tanquam aduer-
 sus pestilentiam remedio fu-
 turum. Verum ea res plu-
 rimis diuersam in partem
 euēnit, propterea quòd for-
 tuna quadam sic accidit,
 ut ea domus quibus hic ver-
 sus esset inscriptus, potissia-
 mum desolaretur. Neque

verò me putes illud dice-
 re carmen in causa fuisse vi interierint, verum casu quò-
 dam ad hunc modum accidit. Et haud scio an plerique
 freui carmine, negligentiùs ac securiùs vixerint; nihil ad-
 uersum

Ἐχρησάμην πρὸς τὸν νότον σω-
 τικῶν, ὡς ἂν ἐχούσιν πε-
 μαχομένης αὐτῶν συκαβάς,
 καὶ τὸν ἀκρυσκόμιον Φοῖβον
 ἀποβόουσα τὸν λοιμόν. πω-
 θύσας μὲν τοὶ ἐν αὐτῇ Ρά-
 μη κατασχέσατο, πάντων πολ-
 λῶν τῶν σωωμοτῶν, οἳ τὰς
 ἐκείνης γνώμας διήγγλλον αὐ-
 τῷ, καὶ τὰς ἐρατίστας πε-
 μιλύων, ἢ ἂν μάλιστα ἐπίψυ-
 ται, ὡς ἔτοιμόν αὐτὸν πρὸς
 τὰς ἀρκείσας, καὶ πρὶν ἵκαν
 τὸς πεμπομένης καταλαρ-
 βάνουσαι, καὶ πρὸς μὲν τὸς ἐν
 τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦ-
 τὰ προεμυχανάτο. τελευτῶ
 τι γὰρ τινα σωίσαται, ἢ δια-
 θουρίας καὶ ἱεροφασίας,
 τοῖσιν ἐξῆς ἀὰ τελεμῶν ἡ-
 μερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ
 πρόρρησις τῶν ὡσπερ Ἀθλίωσι,
 τοιαῦτα ἔτις ἀθεῖ, ἢ Χει-
 σιανὸς, ἢ Ἐπιμέρα, ἢ ἵκα ἰα.
 τῶσκόπ, τῶν ὄργων, φων-
 ῶν οἳ ἢ ὡσούουσαν τῷ θεῷ,
 τινάδου

uersum pestem prater ora-
 culum adhibentes: perinde
 quasi syllabas pro sese pu-
 gnantes haberent, & inon-
 sum Apollinem telis pestem
 propellentem. Explorato-
 res item ex sua coniuratio-
 ne quamplurimos Romæ cō-
 stituerat, qui sibi qua quis-
 que mente esset, indicarent:
 ac priusquā oraculum adisse
 sent, illi significarent quida-
 nam essent percōtaturi, quida-
 que potissimum cupere videa-
 rentur: vi etiam priusquam
 aduenissent ἢ, qui miueban-
 tur, ille iam ad responden-
 dum instructus ac paratus
 esset. Atque hæc quidem &
 id genus alia machinamen-
 ta aduersus Italicas orbes
 præstruxerat. R Nam præ-
 ter hæc & initiationes quas-
 dam instituerat, tædarum
 per manus tradendarum ge-
 stationes, & sacrorū ceremo-
 nias, quæ quidē tribus ex ordi-
 ne diebus cōtinenter perage-
 rentur. Ac primo quidem die Atheniensium ritu denunciatio
 fiebat huiusmodi: Si quis impius, aut Christianus, aut Epicu-
 reus mysteriorū explorator accessit, disce dat. Caterum q̄ Deo

τελευθωσαν τύχη τῆ ἀγαθῆ.
 Ἄρ' ἄνθος ἐν ἀρχῇ ἐξήλασις
 ἐγγυλω. καὶ ὁ μὲν ἡγάτο λέ-
 γων, ἔξω Χελαπιδος, τὸ δὲ πρῶ-
 θ' ἅπαν ἐπιφθέγγω, ἔξω
 Ἐπιπρέουσι. ἄτα Λιπὸς ἐγί-
 ζωντο λοχία, καὶ Ἀπόλλων
 γοναί, καὶ Κορωνίδ' ἡγάμ',
 καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ
 τῇ Ἀστέρα, Γλάκων' ἐπι-
 φάνεια, καὶ γένεσις τῶ θεῷ, τεί-
 ρη δὲ ἡμέρα, Ποδάλιαις τε λῶ
 καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γά-
 μ'. Ἀαδὶς δὲ ἰκαλεῖτο, καὶ
 Ἀαδὸν δὲ ἰκαλοῦτο. καὶ τελευ-
 τῶον, Σελυίης καὶ Ἀλεξάν-
 δρου ἔρωσι, καὶ τιλομένη τὸ Ρο-
 τιμιανὸν ἡ ζωὴ. ἰδαδὲ καὶ δὲ,
 καὶ ἐροφάσει ὁ Ἐυδρυμίων
 Ἀλεξάνδρ', καὶ ὁ ἦ, καὶ ὠ-
 δων ἄηθον, καὶ ἡ καὶ ἐν τῷ
 μίση κατῆσι δὲ ἐπ' αὐτὸν, ἐν
 τῆς ὀροφῆς, ὡς ἐξ ἔραν, ἀντι-
 τῆς Σελυίης, Ροτιμια τις ὡς
 ρατοσάτη, τῶν Κόισαρ' οἰ-
 κοσῶν τινὸς ζωῆ, ὡς ἀλη-
 θῶς ἐρῶ. τὸ Ἀλεξάνδρος, καὶ
 ἀντιρω-

credunt & parent, sacris felici-
 ter iniicitur. Sub hac pro-
 tinus exigebantur, illo præ-
 eunte, dicenteque: Foras pel-
 lanur Christiani. Tum
 multiitudo acclamabat va-
 niuersa: Foras pellantur
 Epicurei. Dehinc Latone
 puerperium agebatur, &
 Apollinis natiuitas: tum Co-
 ronidis nuptiæ: demum na-
 scebatur Aesculapius. Al-
 tero die Glycon in lucem
 emergens, Deiq; exortus.
 Porro tertio die Podalirij
 cum Alexandri matre con-
 iugium agebatur. Dadis au-
 tem is appellabatur, idq;
 exre, propterea quod facee
 quædam incenderentur. Po-
 sistremo loco, Lunæ atque A-
 lexandri amores, ac nascens
 Rutiliani coniunx. At ves-
 re facem gestabat, myste-
 riâque agebat Endymion
 Alexander, cum hic dor-
 miens felicit in medio ia-
 ceret: descenderet autem in
 cœli fastigio, tanquam è cœlo, Lunæ vicem agens Ru-
 tilia quædam formosissima, cuiusdam è Casarea domus
 præfecti uxor, quæ nimirum ut amabat Alexandrum, ita vi-
 cissim

ἀντιρωμῆν ἢ αὐτοῦ, καὶ
ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς τοῦ ὀφθαλμοῦ
θεῖου ἰκάνον ἀνδρὸς, φησὶ.
ματὰ τὴν ἐξήντητον ἐπὶ τῶν
σοφῶν, καὶ ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ
πολλὰ ἴσαρ ἀλλὰ δὲ, τὰχ
ὅτι τὴν τῶν ὑπὸ λόγιον ἐ-
στράτεον, μετὰ μικρὸν δὲ, ἀ-
στὴν πάντων ἐροφαιτικῶς ἐ-
σκαυσομένη, ἐν πομπῇ τῇ
σιωπῇ, καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε
μεγαλῆ τῇ φωνῇ, ἢ Γλύκων·
ἐπεὶ θεῶν δὲ αὐτῶ ἐπακο-
νοδοῦντο, ἢ μορπίδα δὲ.
δὲν, καὶ ἰέρεις τινος Πα-
φλαγόνων, λαοβατίνας πο-
δοδύμενοι, πομπῇ τῶν ἐρο-
φοδύλων ἐρυγάνωντων, ἢ
Ἀλεξάνδρου. πομπῆς δὲ
ἐν τῇ λαοδύσει. καὶ τοῖς
μυστικοῖς σιγητικῶσι γυμ-
νασίαις ὁ μὲν δὲ αὐτοῦ ἐξήντη-
τησὶν, ἢ ἄλλων ἀνδρῶν, δὲ ἐρ-
ματῶν, ὡς αὐτὸς, ἐπιχέ-
ου πομπῆς, καὶ πῶς
τῶν αὐτῶ τῶν λαμπάδων
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμοῦ. ὡς καὶ ἄλλων.
ὡς πομπῆς, ἢ ἄλλων δὲ τοῖς
τῶν πομπῶν ἢ αὐτοῦ

elissim ab illo amabatur. Ac
sub oculis perditissimi illius
mariti, tum complexus a-
gebantur, tum oscula, idēq;
impropatulo. Quod nisi
complures fuissent tædæ,
forsan nonnihil & eorum,
quæ fieri solent infra sinum,
patratum fuisset. Paulo post
rursum introibat ornatu sa-
cerdotali, multo cum silen-
tio. Deinde ipse primus cla-
ra voce sonabat, Io Glycōn.
Assonabant autem benè ca-
nōri scilicet homines, nempe
præcones: aliquot Paphla-
gones, carbatinis calceati,
plurimum allij nidorem ru-
ctantes, Io Alexander. Por-
rò subinde inter gestandas
tædas, atque inter mysticas
saltationes, femur illius
de industria renudatum,
aureum apparebat: pelle,
sicuti conjicio, inaura-
ta circumdata, atq; hæc
ad tædarum fulgorem re-
lucente. Itaque quum duo-
bus quibusdam ex eorum
numero, qui desipienter

sapientes sunt, super hac re verteretur altercatio, virum
N 2 Psych-

ἢ τὴν Πυθαγόρου ψυχῶν ἔχοι,
 ἢ τὴν ἰσοπέδου μύρον, ἢ τὴν
 ἄλλω ὁμοίαν αὐτῆ, καὶ τῶν
 ἰσχυριστῶν τῶν αὐτῶν Ἀλεξάνδρου
 ἰσχυριστῶν ἰσχυριστῶν, ὁ βασιλεὺς
 Γλύκων χρησμῶ ἔλυσε
 τῶν ἀπειρῶν.

Πυθαγόρου ψυχῆ ποτὶ
 μὴ φθίνα, ἀποστῆ δὲ αἰξία,
 ἢ δὲ προφητείας, διὸς φρε-
 νός θῆν ἀπὸ ῥῆδῶς,
 Καὶ μὴ ἐκ μὴ πατὴρ
 ἀγαθῶν ἰσχυριστῶν.
 καὶ πάσι.

Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βητικῆ-
 σα λεραυῶν.

Προλήτων δὲ πάσι ἀπέχου-
 σθα ποσειδῶν σιμουσίας, ὡς ἀ-
 σιδες ὄν, αὐτὸς τοῖον δὲ τι ὁ
 Ἰωνάδας ἐτεχνύτο τῶν ἴσ-
 πόλοι τῶν Ποντικῶν, καὶ
 τῶν Παφλαγονικῶν ἐπὶ γρη-
 λε θεοπρόπος πρὸς μὴ ἴσ-
 τῶν ἰσχυριστῶν ἰσχυριστῶν
 τὸν θεόν, καὶ ἔδει δολικῶν
 ὀφθαλμῶν, καὶ προκειβύτας τὸς
 ἰσχυριστῶν, καὶ ἰσχυριστῶν,
 καὶ ἰσχυριστῶν ἰσχυριστῶν,
 καὶ ἰσχυριστῶν ἰσχυριστῶν,
 ὡς ἰσχυριστῶν ἰσχυριστῶν,
 ὡς ἰσχυριστῶν ἰσχυριστῶν.

renissimos, formaque eximios. Quibus inclusis perinde ut
 empticijs

Pythagoræ animum possi-
 deret, videlicet ob femur
 aureum, an alium Pytha-
 gorico illi consimilem, at-
 que eam controuersiam ad
 ipsum Alexandrum retulisse
 sent: Rex Glycon oraculo
 litem dissoluit:

Pythagoræ mens emori-
 turque oriturque vicissim,
 Vatis at est animus diui-
 na è mente profectus.

Hunc pater auxilio misit
 iustisque pijsque.

Et rursum:

Tecta Iouis repetet, Iouia
 li fulmine tactus.

Porrò cum cunctis alijs de-
 nunciaret, ut à puerili con-
 cubitu temperarent, ceu re-
 nefaria, vir ille egregius ta-
 le quiddam ipse machinatus
 est. Ponticis ac Paphlago-
 nicis vrbibus imperabat, ut
 tertio quoque anno mitten-
 rent, s qui Deo dicarentur,
 eiusque laudes apud se canen-
 rent. Verùm mitti oportere
 spectatos ac selectos: nempe
 nobilissimos, & etate flo-
 rentissimos.

ἄσπερ ἀργυρώνητος ἔχρητο
 συγκαθάρσιν, καὶ πάντα πρὸς
 πορνικαροινῶν. καὶ νόμον
 ἢ ἱπποίητο, ἢ πρὸ τῶ ὀκτωκεί-
 δικαίτη μυθία ἡ αὐτῆ εὐ-
 ματι διεξίδοι, μυθὶ φιλήμα-
 τι ἀσπείδι, ἀμὰ τοῖς ἀποῖς
 προτέρων πλὴν χεῖρα λῦσαι,
 μόνος τὸς ἠράϊς καταφίει,
 καὶ ἱεροῦ οὗτοι οἱ ἐντὸς ἢ
 φιλήματ. τοῖα ἅτα ἐντυ-
 φῶν τοῖς ἀνοῦτοις διετέλε, γυ-
 ναικὰς τε ἀνδρῶν ἐστραφεί-
 ρων, καὶ πασι σωῶν. καὶ λῶ-
 μέγα, καὶ ἰκτὸν ἰκασθ, ἢ τι-
 ν. γυναικὶ προβλήψασ, ἢ ἢ
 καὶ φιλήματ. ἀξιώσασ, ἀ-
 θρόσων πλὴν ἀγαθὸν τύχῳ
 ὦντο ἕκαστ. ἢ πλὴν οἰκίαν
 αὐτῶ ἀσπνύσασ. ποικίλ δὲ
 καὶ ἦν χερ τὸ κέρτα παρ' αὐτῆ,
 καὶ οἱ ἀνδρῶν ἐπιμαρτύρησ,
 ὅτι ἀληθῶς λέγουσιν. ἐβλε-
 δ. τοῖ καὶ διάλογον διηγῶ-
 δ. ἢ Γλυκῶν, καὶ ἢ Σαυέρ
 δωτ.

felicitatum, id omne semel in eam domum influxurum esse.
 Erant insuper, atq; ea non pauca, quae sese etiam peperisse ex
 illo iactarent: quod ita esse mariti suo testimonio confirma-
 bant. V Lubet etiam dialogum tibi referre Glyconis & Sa-

empicijs ad libidinem abu-
 tebatur, modis omnibus in
 eos debacchari solitus. Prae-
 terea legem quoq; condide-
 rat, ne quis maior annis os-
 etodecim sese T admoto ore
 complecteretur, neve cum
 basio saluaret: sed reliquis
 manum duntaxat osculans
 dam porrigens, solis aetate
 formaq; floridis osculum da-
 bat: atq; his quidem inde co-
 gnomen inditum, ut intra o-
 sculum constitui diceren-
 tur. Atque in hunc modum
 recordibus ac stupidis mor-
 talibus illudens, perpetuo
 deinceps suas nequitijs exer-
 cebat, passim constuprans ux-
 ores, passim liberis abusa-
 tens. Quin magnum quid-
 dam, cunctisq; optandum
 videbatur, si cuius uxorem
 vel aspexisset modo. Porro
 si quam etiam osculo digna-
 tus fuisset, nemo non ita pu-
 tabat, quicquid esse bonarū

δρω^ϑ, Τίανού τιν^ϑ ἀντ
 θρώπων, ὁποῖον τινὸς τῶν
 σωτήρων, ἄλλ' ἄρ' τῶν ἰρωτῶ
 τῶσ' αὐτῶν. ἀνέγνωρ δ' αὐτῶν,
 χησοῖς γράμμασι γυρραμ
 μῶν ἐν Τίῳ, ἐν τῷ τοῦ Σας
 κέρδ' ἰ^ϑ οἰκία. ἀπὸ γάρ
 μοι, ἔφη, ὃ θεοπότα Γλυκ
 κων, τίς ἔστι γὰρ, ἢ δὲ, Α
 σκλεπιὸς νί^ϑ, ἄλλ' ἄρ' παρ
 ἑκένων τῶν πρότερον. πῶς
 λέγεις, οὐ θέμις ἀνοῦσα σε
 τοῦτό γ'ε. πόσα δ' ἡμῖν ἔ
 τη παραβῆς χησομῶν
 τεῖτον πρὸς τοῖς χινοῖς. ἄ
 τα, σοὶ μετασῆσθαι; ἐς Βο
 κηρα, καὶ τῶν ἐκεί γλῶ. δὲ
 γὰρ ἀπλάσαι καὶ τοὺς βαρ
 βάρους ἐπιδημίας τῆς ἡμῶν,
 τὰ δ' ἄλλα χησῆσια, τὸ ἐν
 Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρω,
 καὶ τὸ ἐν Διδυμοῖς, ἔχουσι
 τὸν προπάτορα τὸν Απόλλω
 χησομῶσ' οἰῶτα. ἢ ψαλλῆς ἄ
 σιν οἱ νῦν ἰαπίλοντόν ἐκ
 χησομοῖ; μὴ δ' τοῦτ' ἰθνή
 οὐς εἰδῆσαι; οὐ γὰρ θέμις. ἔ
 γὰρ δ' τίς ἰσομα μετὰ τὸν
 ἐνὸ βίον; λάμνη^ϑ, ἄτα ἰπ
 π^ϑ, ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ
 εὖρ sum^ϑ. Camelus, deinde equus, post hæc vir sapiens, ac

cerdotis, viri cuiusdam Tia
 nei, cuius sapientiam ex his
 quæ sciscitatus est, conij
 ciat licebit. Hunc equidem
 legi pridem, aureis descri
 ptum literis Τῆ, in ipsis Sa
 cerdotis ædibus: Dic, in
 quit, mihi rex Glycon, quis
 nam es? Sum ille, inquit,
 minor Aesculapius. Num a
 lius ab illo priore? quid ais?
 Haud fas est vi isthuc aus
 dias. Sed quorū annos apud
 nos permansurus, atque o
 racula redditurus? Ad mil
 lesimum tertium. Deinde
 quò demigraturus? Ad Ba
 elra, atque in eas regiones.
 Siquidem oportet ἑ barbaros
 meo conuictu meaque
 presentia frui. At reliquas
 sortes, puta quæ in Didymis,
 Claro, Delphisq; red
 duntur, vitium ab auctore
 profascuntur Apolline, an
 vana sunt quæ illic edun
 tur oracula? Ne isthuc quis
 dem scire quæsieris, nefas es
 nim. Cæterum ego quis tan
 dem post hanc viam fuu
 rus sum? Camelus, deinde equus, post hæc vir sapiens, ac

προφάνης ἔμενον Ἀλεξάνδρου. Ἐταῦτα μὲν ὁ Γλύκων ἔειπε Σακερδοτὶ Διυλέχθου. ἐπιτίθει δὲ, ἡγομένην ἔμμενον προφάνησιν, ἔδωκεν αὐτὸν Ἀσιπιδῶ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πάθος Ἀσιπιδῶ, ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπιθεῖται.

Πάνυ γὰρ ἐδιδία τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προῖπον, ὡς τινα ἀντίτιχνον, καὶ ἀντιφιστῶν τῆς μαγανείας αὐτοῦ. ἵνα γοῶν τινα τῶν Ἐπικουρέων τορμύσαστα καὶ διελύχθη αὐτὸν, ἐπὶ πομπῶν παρόντων, ἵς Ἰνδιῶν οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὃ μὲν προσελθὼν, ἐκίχθη μὲν ἀπὸ τῆς φωνῆς, οὐ μὲν τοι γὰρ, ἔειπε Ἀλέξανδρος, ἢ δὲνα Παφλαγῶνα προσαγαγῆν οἰκείας αὐτῷ ἔστιν ἡμέτερος τῆς Γαλατίας, πῶς ἐπιθανάτω ἀνέπεισας, ὡς ἀπικουρότας τὸν ἦδον αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ποιησύνωνον. ὁ δὲ κρανίσκος ἦν, καὶ ἐπανελθὼν ἴσως, μὲν πῶς οἰκείων τῶν ἀπὸ λαῶν, θελοῖς ἂν οὐκ ἔστιν ἡμετέρας.

dissent : atqui viuit adolescens, incolumisq; reuersus est, famulis iam supplicio affectis, qui tuā operā bestijs tradie

vates non inferior Alexandro. Atque hæc Glyconis cum Sacerdote confabulatio. Postremò ὁ σφραγισμὸν carmine comprehensum edidit, quum non ignoraret illum amicum esse Lepido:

Ne pare Lepido: namque huic fatum instat acerbum. Mirum etenim in modum me tuebat Epicurum, sicuti superius dictum est, nimirum ut artificem ac sapientem, suis artibus atque imposturis hostem atque infensum. Itaque ex Epicureis, quem piam ausum se multis presentibus coarguere, prope modum in vitæ discrimē adduxerat. x Siquidem adiens ille, clara voce dicebat: Tu nimirum Alexander Paphlagoni cuidam persuasisti, ut seruos suos apud Galatia præfectum cepit, ac cerferet hoc nomine, quasi filium ipsius, qui tum Alexandriæ erudiebatur, occis

παραδοθέντων. Ζίστορ δέ τι
 ἰγγύνηδ' ἀναπλάσας ὁ νεανί-
 στος εἰς Αἴγυπτον, ἄχει ἔτι καὶ
 σμαλθ, πλοῖσι ἀναγομένους, ἐ-
 πέσειη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν
 πλεύσει. καὶ ἀπειθῆναι ἰβράδου
 ἦν, οἱ δὲ νεαῖς ἰκάνοι οἰκί-
 ται αὐτῷ, οἱ ἠθροῦτον ἢ ἐν τῷ Νεί-
 λῳ πλεῖον ἢ διφθέρου ἢ νεα-
 νίσκου, ἢ καὶ ἀφ' ἡλυσῶν (πολλοί
 οἱ ἦν τότε) ἀνυπῆδον, ἰστα
 ὑπὸν ἀπαρχέουσαν αὐτῷ ἢ
 ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρομὸς καὶ
 ἢ κατὰ δίκην, μεθ' ἡν ἐπέσειη ὁ
 νεανίσκος, διηγήθη ἢ πλὴν
 ἀπλημίαν. ὁ δὲ λατὰ ἐλεγε, ἢ
 ἢ Ἀλέξανδρος, ἀθανάτη-
 ἢ ἐπὶ τῷ ἰδέεσθαι, καὶ μὴ φε-
 ρων ἢ οὐκ εἶδεν πλὴν ἀλήθειαν,
 ἐκείνου τὰς παρόντας λήθοις
 βάνην αὐτῷ, ἢ καὶ αὐτὸς ἐναγῆς
 εἶσιδι, καὶ Ἐπιπέρος κληθῆσαι
 ἢ. ἢ βάνην ἀρξαμένωρ,
 Δημόστρατος τις ἐπιδημῶν τῷ
 Πόντῳ, πρῶτος χειρὸς ἐρ-
 ρύσας ἢ θανάτου τῶν ἀνθρω-
 πων,

etq̄ Epicureos appellandos. Dumq̄ illi iam lapidare cœpisse-
 rent, Demonstratus quidam, qui diuersabatur in ponte, pri-
 mus hominem sui corporis obtegens obiectu, morti subdu-

perierunt. Porro huiusmo-
 di quiddam acciderat. Cum
 adolescentulus anne aduersus
 so in Aegyptum nauigasset,
 ad inundationem usque sub-
 ducto nauigio, persuasus est
 vii pariter in Indiam nauig-
 garet. Itaque dum diuitiis
 abesset, infelices illi eius mi-
 nistri, rati videlicet vel in
 Nilo nauigantem interisse
 puerum, vel à latronibus
 (nam id temporis permulti
 grassabantur) esse perem-
 pium, reuersi sunt domum:
 renunciâtes quemadmodum
 è medio sublatus esset. Dein-
 de proditum oraculum, dam-
 nati serui, sub hæc adest ado-
 lescentulus peregrinationem
 suam enarrans. Atque hæc
 quidem ille: at Alexander
 indignatione percutus, quòd
 coargueretur, neque ferens
 approbratam sibi vanita-
 tem, iussit ut qui adestent, la-
 pidibus illū impeterent: alios
 qui et ipsos impios futuros,

πρὸν, μικρὸν δὲ καταλι-
 θήτω, πάντων δικαίως. τί γὰρ
 ἔστι μονοῦ φρονεῖν ἐν τοσού-
 τοις μεγάλῳσι, καὶ παραπο-
 λαύσαι τῆς Παραλογῶν
 αἰτίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐ-
 κῆνον βλαῦτα, ἂν τι
 προσκαλουμένων, κατὰ τὰ
 ξηρῶν χρησμῶν (πρὸ μιᾶς
 δὲ τοῦ τοῦ θεοπίστου ἐγγυ-
 λῶ) καὶ ἐρομένου τοῦ κή-
 ρου, ἢ θεοπίστοι, τοῦ δὲ ἀ-
 νήτων ἐνδοθεν, ἐς κόρακας
 οὐκ ἔτι τὸν τοιοῦτον οὔτε
 εἴη τις ἰδέσθαι, οὔτε πνε-
 ρὸς ἢ ὕδατος ἐκινῶν, ἀπὸ
 ἔδα γὰρ πρὸ γῆς ἰλαύν-
 ονται, ὡς ἀσίδῃ καὶ ἄθρον,
 καὶ Ἐπικούρου, ἢ πρὸ τοῦ ἢ
 μινισῆ ποιθεῖα. ἐν γοῶν
 καὶ γρηγοράτων ἐπιήσων
 ὁ Ἀλέξανδρος. ἐν τῶν γὰρ
 τὰς Ἐπικούρου κρείας δό-
 ξαι τὸ κάμισον, ὡς οἶδα,
 τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαίων
 δὲν, πειρίχον τῆς τάνδρος
 σοφίας τὰ δόγματα, κομι-
 σασ ἐς τὴν ἀγορὰν μίσω,
 ἢ καὶ οὐκ

xii, alioqui lapidibus obru-
 endum, idque iure optimo.
 quid enim oportebat unum
 inter tam multos insanien-
 tes sanum esse, atque à Pa-
 phlagonum stultiitia malum
 sibi accessere? Et illi qui-
 dem hæc euenerunt. Cate-
 rorum aduocatis iuxta oracis-
 lorum ordinem ijs qui pro-
 posuerant (nam id fiebat
 pridie quam responsa redde-
 ret) præconerogante an va-
 iicinari vellet, si cuiquam ille-
 lorum ex adyto respondis-
 set, in malam rem: huius-
 modi hominem neque testis
 quisquam excipiebat, neque
 igni aquæve impertiebat: ve-
 rum erat illi solum aliud a-
 lio vertendum, tanquam im-
 pio, deorumque contemptori,
 Y atque Epicureo: quod
 quidem probrum omnium
 erat grauissimum. Quapro-
 pter unum etiam Alexander
 quiddam designauit ridicu-
 lum. Nælus peculiare Epicu-
 ricuri sententias, librum (ve-
 seis) longè pulcherrimum, summatim Epicureæ disciplinae
 decreta complectentem, medium in forum deportauit.

ἔκαστον ἐπὶ ζύλων συνίτων,
ὡς δὴ θῶν αὐτὸ κατὰ φλέγων, ἢ
πῶ σποδὸν εἰς θέλασσαρ ἐξ-
έβαλον, ἐπὶ καὶ χειρομὸν ἐπι-
φθιγγάμην.

Περὶ ποθέων κέδομαι δόξ-
ξας ἀλαοῖο γέροντι.

Οὐκ εἶδός ὁ κατὰ μὲν, ὅ-
σον ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεί-
νο τοῖς ἐντυχοῦσιν αὐτίον γί-
γνεται, καὶ ὅσον αὐτοῖς εἰρή-
νην, καὶ ἀταραξίαν καὶ ἐλευ-
θερίαν ἐνεργάζεται, διαμά-
των μὲν καὶ φασμάτων καὶ
τερέτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ πνευ-
τῶν ἐπιθυμιῶν, νοῦ δὲ καὶ
ἀληθείαν ἐντιθέει, καὶ καθάρ-
σον ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας,
οὐχ ἕκαστὸν ἀεὶ καὶ οὐδέποτε, καὶ
ταῖς τοιαύταις φηλασίαις, ἀλ-
λὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ
καὶ παρρησίᾳ. ἐν δὲ τοῖς ἀνε-
δοῖς ἐπιτι, καὶ μίξιον τὸν-
μημα τὸ μιᾶρου ἀνθρώπου ἀνε-
δοῖον. Ἐχθρὸν δὲ μικρὰν ἐπιβί-
ασην ἐπὶ τὰ βασίλεια ἢ πῶν ἐν
πῶν, καὶ τὸ Περὶ Ἰωνίου ἀνδρὸν ὄνδου
μουῦτα

mediocrem in Regiam aditum sibi patefecisset, inque
aulam Cesaream, praesertim Rutiliano rem adiuvante,
atque

ac Z lignis ficulnis exussit,
tanquam auctorem ipsum
exureret scilicet: ac cinem
rem abiecit in mare, oraculo
insuper eam in rem edi-
to:

Edico decreta finis com-
buvete caeci.

Fraud perpendit sceleris ille,
quantum adferretis li-
ber commoditatum ijs qui
in eo legendo versarentur,
quantiunque illis quietem,
tranquillitatem, libertatemque
pareret, propterea quod a
pavoribus, spectris ac pro-
digijs liberaret: tum spes is-
nanes atque immodicas adiu-
meret cupiditates, mentem
sanam ac veritatem infere-
ret, plane lustraret animum,
non tæda quidem, aut squil-
la, aut alijs id genus nugas
mentis: imò recta ratione,
vero ac libertate. α Acci-
pe iam facinus quoddam ho-
minis sceleratissimi, unum
inter omnia multo impuden-
tissimum. Quum iam non

μοῦτα πάροδον, διαπίπτει
 ται χησομόν, τὸ ἐν Γερμανίᾳ
 πολέμῳ ἀκμάζοντος, ὅτε θῆς
 Μάρκῳ ἢ δὴ τοῖς Μαρκομά-
 νοῖς καὶ Κωάδοις συνπίπτει-
 ῶ. ἡξίς δὲ ἂ χησομός, δύο λί-
 οντας ἐμβληθῶσι πάντας ἐς
 ἔϊσρον, μετὰ πολλῶν ἀρω-
 μάτων, καὶ θυσιῶν μυζαλο-
 πρῆπῶν. ἀμεινὰρ δὲ αὐτὸν ἄ-
 πῆρ τὸν χησομόν.

Es divas Isprio, διήπει-
 τίς ὁ ψοαμοῖς,

Εὐβαλίην κέλομαι διοῖς
 Κυβέλης θεράποντας,

Θῦρας ὄρεσφείας, καὶ ὄ-
 σα πρέφειδινος ἀνῆρ,

Λυθία, καὶ βοῖανας ἀνώ-
 θίας, αὐτίκα δὲ ἔσαι

Νίκη, καὶ μέγα κῦδος,
 ἄμ' ἐρλίην ἐρατῆν.

Γρομίνων δὲ τῶτων, ὡς προ-
 σίταξι, τὸς μὲν λίοντας ἐν νη-
 ξαμίνοῦς ἐς τὴν πολυμία-
 αμ, οἱ βάρβαροι ξύλοισ κα-
 παρασαντο, ὡς τινὰς κῶ-
 ρας ἢ λύκους ξηραῖους, αὐτί-
 κα δὲ τὸ μέγιστον πρῶμα ζῆς
 ἡμε-

sibus arcebant. At nostrorum protinus maxima strages

atque approbante : quum
 bellum quod in Germania
 gerebatur, maxime flagra-
 ret, diuo Marco cum Mar-
 comannis & Quadis confen-
 rente, oraculum diuulgauit,
 quo iubebat vii duos leo-
 nes viuos in Danubium im-
 mitterent, varijs cum o-
 doribus, ac sacris quibus-
 dam magnificis. sed præ-
 stat ipsum oraculum referre :

Gurgitibus fluij turgens
 tis ab imbribus Istri

Immisisse duos Cybeles e-
 dico ministros,

Monte feras alitas : turæ
 quantum alit Iudicus acr

Florum atque herbarum
 bene olentum : moxq̄ fu-
 tura est

Et victoria, pax & ama-
 bilis, & decus ingens.

Ea quum essent facta quem-
 admodum ille præscripserat:
 leones quidem simulatque
 in hostium regionem ena-
 tassent, Barbari canes quos-
 spiam aut lupos esse rati, fu-

ἡμῆροις ἰχθυό, ἀνομιέων
 ποσχιδόν ἀερόων ἀπνομί-
 ωων. ἔτα ἡκολόθησι τὰ περι
 Ἀκυλίαν γρημίνα, ἢ ἡ παρ
 ρά μικρόν τῆς πόλεως ἐκείνης
 ἔλωσι. ὁ δὲ πρὸς τὸ ἀπὸ
 βικὸς τῶν Δελφικῶν ἐκείνου
 ἀπλογίαν, καὶ τὸν τῶ Κροίος
 γησιῶν ψυχῶς παρῆγε, νί-
 κτω ὅψ ὅσ προσηπῶν ἢ θεῶν,
 μὴ μίρ τοι διαπῶσαι, Ρω-
 μαίων, ἢ τῶν πολεμίων ἡδὲ
 δὲ πολεῶν ἐπιρρόντων, καὶ
 ἢ πόλεως αὐτῶν θλιβομένης,
 ἢ τοῦ πλάθους τῶν ἐπὶ τὸ
 γρησιέων ἀφικνυμένων, καὶ
 τὰ ἐπιτιθέα διαρκῆ μὴ ἐχθ-
 ρης, ἐπινοῖ τὸς ἡμῆεινδὲς κατ-
 λυμένους γησιμῶς. λαμβάνων
 ὅψ τὰ βιβλία, ἐπικοιμάδ, ὡς
 ἔφασκερ αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ
 κάρὰ τοῦ θεῶ ἀκούων ἀπικέ-
 νηδ, ὁ μίρ τοι σαφῆς τὸς πολ-
 ἀδὲ, ἀπὸ ἢ ἀμφιδόδος, ἢ τι-
 παραγίνους, ἢ μάλισα, εἰ ποσ
 τι θεάσαδὸ πικρογότερον τὸ
 βιβλίον κατῶφραγισμένον.

ὁ γὰρ

est consequuta, viginti fer-
 mè millibus simul extinglis.
 His consimilia sunt ea quæ
 in Aquileia contigerunt,
 quum parum abfuerat ut
 urbs ea caperetur. At is
 ad id quod euenerat, Del-
 phicam illam responsonem,
 Cræsoquæ redditum oracu-
 lum, frigide sanè detorsit,
 dicens Deum quidem præ-
 dixisse victoriam, haud ta-
 men explicuisse virum Ro-
 manorum esset futura, an
 hostium. Tandem quum
 plurimi iam eam in urbem
 confluerent, premereturq;
 Abonothitarum ciuitas
 multitudine eorum qui ad
 oraculum veniebant, ne-
 que sufficeret suppeditan-
 dis ijs quæ ad victum erant
 necessaria, comminiscitur o-
 raculorum genus quoddam
 id quod nocturnum appellab-
 batur. Siquidem libellis in-
 dormire solebat, ut aiebat
 ipse, deinde tanquam in som-
 nio diuinius edoctus respondebat : nihil certi tamen, sed
 ambigue plerunque, ac confusim : maxime si quos libel-
 los conpexisset accuratius atque obseruantius obsignatos.

Ad

ἔφ' ἑκατοντάωρον, τὸ
 ἑκατὸν ἄκως ἔγραψι,
 χημοῖς ἀπέπορ καὶ τὸ τοιοῦ
 τω οὐ μὲν Θ. καὶ ἕσπερ τινὸν
 ἱζηγῆται ἐπὶ τούτῳ καθύμ-
 νοι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγους
 ἠκρίνοντο, παρὰ τὸ τοιοῦ
 τούς χημοῖς ἑκαταμυθών-
 τωρ ἐπὶ τῇ ἱζηγήσει καὶ δεινύ-
 σα αὐτῶν, καὶ ὅτ' οὐκ αὐτῶν τὸ
 ἔργον ἰσομισθολίῳ, ἕτερον
 γὰρ οἱ ἱζηγῆται ὡς Ἀλεξάν-
 δρω, τάλαντον ἑκατὸν ἑκά-
 τερ Θ, ἐνίοτε δέ, μὴτε ἱσομί-
 σθου τινός, μὴτε συμφορῆς Θ,
 ἀπ' οὐδ' ὅπως οὐτ' Θ, ἱχρη-
 μάθ' ἑκὸς ἐπιληξίῳ τῶν ἀ-
 νοήτων, οἷον καὶ τῶ.

Δίψαι ὄσις οὐδ' ἄλοχον,
 μάλα παρ' ἑκατὸν,
 Καμυρέφωρ ἑκατὸν λέγειωρ
 θαλάσῃ κατὰ δῶμα,
 Δὸν Θ πρωτογενῆς, ὡς δὲ
 οὐ γὰρ πάντα πείσοιθε.
 Ὄψων γὰρ ἑκάνορ, ὅδ'
 ἄνθις οὐδ' ἀράκοιτι,
 Αὐτιδοσιμ τῶν πλοῦ ὑδρῶς
 ἰδίας ἀπτιμῶν.

Απ'

Hunc ex agmine primus, Ipse cui solus suasisi hæc omnia dem-
 meus. Eius enim strem libāsti. hoc dedecus ille

Nunc

Ad hunc enim modum citra
 ullum resignandi periculum
 quicquid temerè in mentem
 venisset, subscribat: ra-
 tius & hoc ipsum oraculis
 convenire. β Erant au-
 tem ad id nonnulli constitu-
 ti interpretes, qui mercedem
 non exiguam colligebant ab
 ijs qui eiusmodi capiebant
 oracula, ut enarrarent ea,
 explicarentq; : atque hoc il-
 lorum munus conducticium
 erat. Nam interpretum
 quisque talentum Atticum
 pendebat Alexandro. Non-
 nunquam, quum neque cons-
 suleret quisquam, neque mis-
 sus esset aliquis: imò cum
 ne esset quidem huiusmodi
 quippiam: tamen oraculum
 edebat, ut stultos mortales
 redderet attonitos: quod ge-
 nus illud erat:

Hunc age quære, tuā qui,
 tectus in ædibus, ac te

Clam prorsum, uxorem
 vultuq; oculisq; decoram

Stuprat adulterio, seruo-

Ἀπ' ἐπὶ σοὶ δὲ φάρμακ'
 ἐπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
 ὧς μὴτ' ἠσπίοις, μὴτ' ἄ-
 θοράσας, & ποῖσιον,
 Εὐρύστας δινάτω, καὶ σφῆ
 κίχ' ἔχ' ἄγ' ἄθροιστοίχ'

Πρὸς λυφάλης, καὶ σὺ θερὰ
 πικρὰ σιδεῖς Καλυψά.

Τίς ἐκ τῶν Δημόκριτου & Διόσκου
 ῥάθ' ἔχει, ἀκρίβως ὀνόματα, καὶ
 τῆπος ἀκριβῶς; ἔτα μετ' ὀλί-
 γον καὶ πηλυσσον ἀρ' ὀσπῶς πλὴν
 ἰδιωματῶν αὐτῶν; ἀλλὰ καὶ βάρ-
 βάρους ποικίλους ἔχουσιν, ἅτις
 τῆ πατριῶν ἔροιστο φωνῆ, Συρι-
 σιῶν Κιλικισι, ἢ ῥαδίως ἕξουσι.
 οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν ἐπιδημιῶν ὁμο-
 εθνῆς ὧς δὲ δ' ἀκόσῳ. οὐδὲ τοῦτο
 καὶ πῶλὸν ἐν μέσῳ χόρον, ἢ
 τὴ δόσῳ τῶν βιβλίων, καὶ τὴ
 χρονοδοσίᾳ, ὡς ἐν τούτῳ κα-
 τὰ σχολῶν λόγιον τὸ τοιοῦτον
 μοι ἀσφαλῶς, καὶ ἐνείσοιντο
 οἱ ἐπιμνηστικῶν ἀνωτάτων ἔ-
 νιασά, οἷος καὶ ὧν Σκύθη δό-
 θῆαι

difficile erat invenire conterraneos eorum qui rogationem
 proposuissent: proinde receptis libellis, multum intercedere
 solebat intervalli priusquam oraculum redderet, quò videli-
 cet interim per ocium posset & solvere tuò libellos, & nati-
 vifici qui cuncta possent interpretari. & illud Scythæ cas
 infans

Nunc tibi compensans,
 eum coniuge dormit he-
 rili.

Quin h̄dem tibi iam pri-
 dem lethale venenum

(Vt neque quæ faciunt,
 possis audire, nec enquam

Cernere lumimbus) lecte
 furimq; pararunt.

Inveniesq; tuo sub lecto
 pharmaca, iuxta

Parietem, sub cervicali
 condita, porrò

Istis conscia criminibus
 tuâ serua Calypso est.

Quis Democritus principiò
 non commoveretur, ubi no-

minatim & auctores & loca
 palam audisset designari?

Verum illic despisset, si
 mulatque cognovisset quò

hæc artificio gererentur.

& Insuper & Barbaris non
 raro respondit, si quis patria

lingua seiscitaretur, puta
 Syriacè aut Gallicè, quoties

θεῖς χρισμὸς ᾧ.

Μόρφη ἐβαργυλῖς ἐστὶ σκελὴ
χυτῆρα κρημνίσθη φάος.

ἄπλος πάλιν, οὐτὲ παρόντι,

ἔτι ὄπλος τινὶ ὄντι ἔφη, ἀνω

μέτρον, ἀνασφίραρ ὀπίσω.

ὁ γὰρ πᾶμφας σε, τέννηκην

ἔκδο τοῦ γέτονος Διοκλήους

τύμρον, λυτῶν πεσολθόν-

των, Μάνγρον καὶ Κελίρος καὶ

Βουβάλου, οἱ καὶ ἤδη δέδω-

ται ληφθέντων. ὀλίγους δὲ καὶ

τῶν ἱμοὶ δουρῶτων ἀκουσόν-

ἱρομένον γάρ μου, ἢ φάλα-

κρός ἐστιν Ἀλέξανδρος, καὶ

κατασμηναρίνον πειρίγως

καὶ προφανῶς, ἰσογράφει-

ται χρισμὸς νυκτερούσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ' Ἀτ-

τις ἄνθρωπος ᾧ. καὶ πάλιν ἱ-

ρομένον, ἐν δύο βιβλί-

οις διαφόροις, τῶν αὐτῶν ἐ-

ρώτησιν, πότερ ᾧ Ὀμη-

ρος ὁ ποιητὴς, ἐπ' ἄμου καὶ

ἄμου ὀνόματιος, ἢ ἑτέρω

μὲν ἰατρογραφίᾳ, ἰξανατη-

θεῖς ἔκδο τῶ ἱμῶν Ἰανίουκου,

ἰρωτιθεῖς γὰρ, ἔφ' ὅ, τι ἦν,

θεραπείαν, ἔφη, ἀλυσίωρ πῶς

ὁ δούλου

gatus qua gratia venit, ut remedium, inquit, petet em aduersus

iusdam redditum oraculum

Morphi e bargulis in vna

bram chmenchierane, relin-

quet lazem.

Alia rursus quum nec ad ef-

sei uem quispiam, neque ta-

le quicquam omnino contin-

gisset, circa carmen eloqui-

tus est: Redito vnde venisti.

siquidem is qui te misit, hos

die perijt, interemptus à

Diocele vicino, accedentibus

latronibus, Mango, Celere

ac Bubalo, qui nunc etiam

comprehensi tenentur in vin-

culis. A Caterum pauca

nunc accipe ex his que mi-

hijsi respondit. Sciscitata

an caluus esset Alexander:

quum libellos palam atque

accurate ob signassem, respon-

sum nocturni subscribitur:

Sabar Dalachi Malneh. At

tis alter erat. Rursus quum

diuersis libellis eandem ro-

gationem proposuissem, pu-

ta cuius esset vates Home-

rus, idq; alio atque alio no-

mine alteri subscripsit, vide-

licet deceptus à puero, qui ro-

laterum

ὁδῶν πλοῦτος·

Κυμίδι σε χεῖρα κέλο-
μαι, ἄροισι τὴν Ληϊῶς.

Τῷ δ' ἐτέρῳ, ἵπεδῶν καὶ τοῦτο
ἐπηκόῳ, ὡς ἑρομίνος τοῦ Πρι-
ψάνθη, ἔτι μοι πλεῦσα ἐπ'
Ἰταλίαν, ἔτι περιπορῆσαι
ἀῶρον, ἀπκείναθ' ὅδε γὰρ πῶς
τὸν Ομηρον·

Μὴ σὺ γὰρ πλωμέναι, πε-
ζῶν δὲ καθ' οἶμον ὁδοῦ.

Ποιὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐ-
τὸς ἐπιμυχανυσάμενος αὐτῷ,
εἶθ' ἡ καὶ ἐκείνο μίαν ἐρώτη-
σιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ
βιβλίῳ, κατὰ τὸ ἐξ ὅθεν, τοῦ
Ἰάνθη χεῖρα μοι ὀκλῶ, ψασά-
μινός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκ-
λῶν φραγμάς, καὶ τὸ γινόμε-
νον ἐστὶ πρὸς ταύτας Πρι-
ψας, ὁ δὲ περὶ ὧν τῆ ἀρ-
πομαχί τοῦ μισθοῦ, καὶ τῆ ἐπι-
γραφή τοῦ βιβλίου, πρὸς μι-
αν ἐρώτησιν, καὶ αὐτῆ, πό-
τε ἀλώσεται μαγαρόντων Α-
λέξανδρον (ὅτι μοι χεῖρα
πρὸς ἐπιμύθη, ἔτι γὰρ παρῶν,
οὗτε οὐρανὸν ἀπτομίρους, ἀ-
ποῦτος,

(quod aiunt) neque terram attingerem, verum absurda.

⊗ in.

laterum dolorem:

Cytmide de iubeo, ac La-
tona rore perungi.

Alteri verò ubi sciscitanti
ei dictum esset, virum mihi
satius esset in Italiam nauia
gio, an pedestri itinere pro-
ficisci, respondit, nihil qui-
dem quod ad Homerum at-
tineret:

Carpe viam pedibus, rate
ne fulcaueris vndas.

Multa id genus aduersus il-
lum sum machinatus, quo-
rum de numero fuit ⊗ il-
lud, vnica rogatione pro-
posita libello pro more ins-
cripto, talis cuiusdam ro-
gationes octo, nomen ali-
quod emittitur, missis drachi-
mis item octo: praeterea
quod fieri solitum esset, ad-
iungens. At ille persuas-
us partim missa mercede,
partim inscriptione libelli,
ad vnicam rogationem (ea
erat huiusmodi, quando de-
prehendendus esset impostor
Alexander) octo misit tra-
cula, sed quae neque caelum

ὄντας δὲ καὶ δυσούτους ἀ-
 παρτας. ἀπὸ ὑπερομῶν ἀδὸ-
 μιν ὅτι καὶ ὅτι Ρουλιμιανὸν
 ἐν ᾧ ἀπέτριπον τὸ γάμον, καὶ
 τὸ πάντων πεσοῦναι τῆς τοῦ
 κρηθελίου ἐπιπέσει, ἐμίσθη, ὡς
 τὸ εἶδος, καὶ ἔχθιστον ἤγαθον,
 καὶ ποτὶ περὶ ἐμοῦ ἐρομίνω
 ὅτι Ρουλιμιανῶ ἔφη, Νυκτι-
 πλάνοις ἄρα οἰς χαίρει, καὶ οἰσ-
 τε δυσάγνοιοι καὶ ὄλας, ἔχθι-
 σὶ ἀπότρωξι καὶ ἰγῶν. καὶ ἀπα-
 δὴ ἐσεθλότα μὲ ἐς τὸν πό-
 λιν ἤγαθον, καὶ ἐμαθον, ὡς ἐ-
 κῆν ὅτι ἔλω ὁ Λακιανὸς (ἐπι-
 γόμω δὲ καὶ σπῆλιτάτας δύο,
 λοζχοφόρον καὶ κουλοφόρον,
 παρὰ τὸ ἡγεμόνον τῆς Καπ-
 παδοκίας, φησὶν τότε ὄντι ὅ-
 λαδῶν, ὡς μὲ παραπέμψαν
 μίχθι πρὸς τὸν θελήσαντα) αὐ-
 τίνα μὲ ἀσέμνηται διεξίως πᾶ-
 ν, καὶ μὲ πᾶσι πομπῆς φησὶν πο-
 σῶν. ἐν δὲ δὲ ἐγὼ, κατὰ
 λαμβάνω πομπῆς περὶ αὐ-
 τῶν, σωτηριόμω δὲ καὶ τὸς
 σπῆλιτάτας τῆς τῆς ἀγαθῆς.
 καὶ ὁ μὲν πᾶσι μοι ἔει-

ὅτι intellectu difficilia om-
 nia. Quod ille tibi in poste-
 rum persensisset, præterea
 quod Rutilianum à matri-
 monio conatus essem auerte-
 re, suasissemq; ne profusus in
 diuinatione spes reponeret
 suas, oderat me videlicet, ita
 vii par erat, sibiq; acerrimum
 hostem iudicabat. Quodam
 itaq; tempore percontanti de
 me Rutiliano ita respondit:

Noëliuagis gaudet scori-
 tis, spurcoq; cubili.

In summa, iure optimo me
 iniuissimum habebat. Pro-
 inde quum me in oppidum
 aduenisse sensisset, meq; Lu-
 cianum esse illum cogno-
 uisset: (adduxeram autem
 milites duos, alterum lan-
 cea, alterum conto armatu,
 quos quidem à Cappadocia
 præside mihi tum amico ac-
 ceperam, quò me ad mare vs-
 que deducerent) accersit il-
 licò, sanè quam comiter,
 multaq; cum humanitate.

Ego quum aduenissem, cò-

plures apud illum reperio: porro bona quadam fortuna

et milites vnà mecum adduxeram. Tum ille manum mihi

○

porrigit

σοι τὴν διξιάην, ὡσπερ ἔωθε
 τοῖς πομοῖς: ἐγὼ δὲ προσφύς
 ὡς φιλίωσιν, διχματὶ χυσιῶ,
 πάνν μικρὸν δῆν, χαλκὸν ἀν-
 τὸ ἰποίησα τὴν χεῖρα οἱ μὲν
 οὐρ παρόντων, ἄγγειον μὲν, καὶ
 ποάειν ἰπαρῶν, ὡς ἱρόσυ-
 λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγα-
 νακῆσαι ἴδον, ὅτι Ἀλέξανδρον
 αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ πρὸ φάτω
 προσέπων, ὃ δὲ πάνν γυνι-
 κὸς καρτερίας, κατέπανι τε
 αὐτοὺς, καὶ ἰπισχνῆς τιθασ-
 σὸν μὲν ῥαφίως ἀποφανῶν,
 καὶ λέξην τὴν Γλύκων ὁ ἀ-
 φητῶ, ὅτι καὶ τοὺς πάνν πρα-
 χωμένους, φίλους ἀπέρ-
 γάστρα. καὶ μετασησάμι-
 ν ὁ ἅπαντας, ἰδικαιολογῆς
 το πρὸς με, λέγων πάνν μὲν
 εἰδέναι καὶ τὰ ἰμοῦ Ροῦ
 τιθιανῶ συμβουλόμμενα,
 καὶ τί παθῶν, ταῦτά μὲν ἔρ-
 γάσω, ἀντάμην ὁ ἰμοῦ
 ἰπὶ μίγα πρὸ ἀθλῶνα πᾶρ
 ἀντὸ καὶ ἄσμεν ὁ ἴδν ἰδι-
 χόμω τὴν φιλοπροσώλω
 ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδῶν κα-
 θασήμεν,
 ad res promoueri? Equidē hanc hominis humanitatē cōmodi-
 tatemq; libenter accipio, perpendēs nimirū quo forē in pericul-
 lo con

porrigit osculandam, quem
 admodum vulgò facere con-
 sueuerat. ego admotus pe-
 rinde atq; osculum daturus,
 acri morsu corripio, ita ut
 parū absuerit quò minus illi
 manū mancam reddiderim.
 Itaque qui praesentes erant,
 praefocare me accedere com-
 nati sunt, tanquam hominem
 sacrilegum: quippe qui iam
 inde ab initio grauiter tulerant,
 quòd Alexandrum il-
 lum, non autem prophetam
 compellassent. At ille oppidò
 quàm generosè obniens com-
 pesuit illos, pollicitusq; est
 se facile me placidum red-
 diturum, declaraturumq;e
 quantum posset Glycon, qui
 nimirum hos qui maximè
 sœuirent ferociteriq; sibi
 redderet amicos. Moxq; ab-
 legatis omnibus mecum ex-
 postulauit, negans se elari
 esse quæ suasisset Rutilia-
 no: ecquid me lasisset ut ista
 in sese facerē, quū possem il-
 lius opera apud illū magnas

θεσικειν, καὶ μὴ ὀλίγον
 πέπληρον φίλῳ γυμνημί-
 νῳ. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν
 θαῦμα τοῖς ὀρώσιν ἰδοῦσαν,
 οὕτω μοι ῥαδίως γινόμενης
 μεταβολῆς. ἄτα δὲ μὲν ἐν-
 πλῆρ πᾶρουμένου, ξί-
 νια καὶ δῶρα ποτὰ πείμας
 (μὲν ὁ δὲ αὐτὸς ἔτι νοθεύ-
 τι ἔτιχον ἐπιδημῶν, τὸν
 πατέρα, καὶ τοὺς ἐμούς ἐς
 Ἀμασειν πρὸ κτηπιμοφῶς)
 ἐπισχυνέται καὶ πλοῖον αὐ-
 τὸς παρέξεν, καὶ ἱρέτας
 τοὺς ἀπ᾽ αὐτοῦ κᾶρᾶ μὲν
 ὦνυλ ἀπλοῦν τι εἶν, καὶ δε-
 ξίον, ἐπὶ δὲ κατὰ μίσην τὸν
 Πούτρον ἐγνώμην, λακρύ-
 οντὰ ὀρών τὸν κνδερνῆτω,
 καὶ τοῖς ναύταις τί ἀντιλέ-
 γοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον πει-
 ρι τὸν μεμόντων τὰς ἐπι-
 δας. ἡ δὲ αὐτοῖς ἐπισταμύ-
 νον ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀ-
 ρα μιν οὐκ εἶφα ἡμᾶς ἀς πᾶ
 θάλασσαν, ὅπου εἰ γυμνητό,
 ῥαδίως αὐτὸ ἐπιπονημῶ τὰ
 πᾶσι μὲν ἀμὰ δακρύων ἐκεί-
 νος ἔπεισ καὶ τὸς συννάτας,
 μὴ δὲ

lo constitutus. pauloque post
 prodibam iam illi factus a-
 micus. Ea res profectō
 hīs qui videbant, vehemen-
 ter erat stupenda, quōd
 tam facile fuisset commu-
 tatus. Post hæc quum iam
 nauigare stauissem, misa-
 sis xenīs ac muneribus per-
 multis (eram autem for-
 tē solus cum Xenophonte,
 patre cum reliquis meis in
 Amasirim præmisso) pol-
 licetur ὅ ναυμν πρᾶβιτιν
 rum sese, ὅ remiges quō
 nos auherent. Etenim ara-
 bitrabar hæc animo simpli-
 ci, atque officiosè fieri: ve-
 rum ubi iam in mediō esse-
 mus mari, videremq; gu-
 bernatorem lachrymantem,
 ὅ nescio quid reliquis nauis
 tis contradicentem, non o-
 ptimæ de euentu spes me ce-
 perunt. Erat autem illis
 ab Alexandro mandatum,
 vt tollentes nos in mare πρᾶ-
 cipites darent. Quod si
 contigisset, facile quod me-
 cum gerebat bellum, illi

debellatum fuisset: sed ii qui lachrymabatur, effecit

μηδ' ἐν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσα-
 σθι. καὶ ὅς ἐμὲ ἐφ' ἔτη ἐξή-
 κοῖτα, ὡς ὄρας, ἀνπιληθλοῦ
 βίον καὶ ὄσιον πεθεβιακός,
 οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τῷ τῷ
 ἡλικίας, καὶ γὰρ ἄκα καὶ τί-
 να ἔχων, μίαναι φόνω τὰς χε-
 ρας, ἀηδῶν ἐφ' ὅπρ' ἡμᾶς ἀ-
 νελίφει, καὶ τὰ παρ' Ἄλιξάν-
 δρον πρὸς ἀγαμίνα. κατὰ βί-
 μιν ὅτι ἡμᾶς ἐν ἀγριαλοῖς,
 ὅμρ καὶ ὁ καλὸς Ομηρ ὁ μίμ-
 νῆτα, ὁπίσω ἀπὸ κλαυθρῶν ἐνθα
 ἐγὼ παραπλιούτας ἐν τῷ Βο-
 σπορανός τις πρὸς ἄβες, παρ'
 Ἐυπάτορ ὁ τοῦ Βασιλέως, ἐς
 τὴν Βιθωνίαν ἀπὸύτας, ἐπὶ
 κομιδῇ ἢ ἐπὶ τὰς συντάξεως,
 καὶ διηγησάμενος ἀλόως ἢ πε-
 ριστάως ἡμᾶς κίνδωον, καὶ
 ἀνελίφει αὐτῶν τυχῶν, ἀνα-
 ληφθῆς ἐς τὸ πλοῖον, διασώ-
 ζομαι ἐς τὴν Ἀμαστρίν, πα-
 ρὰ τοσοῦτον ἐλθῶν ἀποθα-
 νῆσθαι. τὸν τῷ τῷ καὶ αὐτὸς ἐ-
 πικροσοόμεν αὐτῷ, καὶ πάν-
 τα κάλων ἐπίνοον· ἀμύα-

δαί

ne quid in nos grauius pa-
 trarent. Ac mihi quidem ita
 loquutus est : Annos natus,
 vii vides, sexaginta, quum
 antehac pie atque inculpas-
 se vixerim, haudquaquam
 velim in hac tam grandi e-
 tate, praesertim quum vxo-
 rem & liberos habeam, homi-
 cidio manus impiare : in-
 dicans videlicet, cuius rei
 gratia nos suscepisset, quaeque
 sibi mandasset Alexander.
 Exposuit autē nobis in (Aeg-
 gialos, quorum etiam egre-
 gius meminit Homerus, re-
 tro legit cursum. ibi forte
 naclius praeternauigantes le-
 gatos quosdam Bosporanos,
 Eupatoris regis nomine in
 Bithyniam proficiscentes,
 deportandi pestigalis gra-
 tia, quod in singulos pende-
 batur annos: cum exposuis-
 sem illis, quod me periculum
 circumuallaret, atque illi se
 mihi comodos facileque pra-
 berent, receptus in nauis-
 gium, incolumis in Amas-
 trim perueni. tunc illud absuerat ut
 perierim. Ex hoc nimirum tempore & ipse aduersus illum
 arma capiebam, omnemque (quod aiunt) mouebam funem,

quo

θειά βουλόμην, καὶ πρὸ
 τῆς ἐπιβουλῆς ἴδῃ μισῶν αὐ-
 τὸν, καὶ ἔχθιστον ἤγούμην, ὅ-
 σῃ τὴν τοῦ τρόπου μιαιότηα.
 καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἕρ-
 μίμην, πολλοὺς σωφραγι-
 σὰς ἔχωρ, καὶ μάστιγα τοὺς
 ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ηρα-
 κλεῖτου φιλοσόφου. ἀλλ' ὁ
 τότε ἤγούμην Βιθυνίας,
 καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἰπέ-
 σθε, μονοουχὶ ἰκτεσῶρ,
 καὶ ἀντιβουλήν παύσασθαι.
 ὅσῃ ἴθι τὴν πρὸς Ρουτιλι-
 διανδρῶν ἔννοιαν, μὴ ἀρ' ἄνε-
 σαοσθαι, καὶ εἰ φανερώς λά-
 βοι ἀδικοῦντα, κολλάσαι αὐ-
 τὸν. οὐτα μὲν ἀνεκτόπλω
 τῆς ἐργῆς, καὶ ἀνεπαρόμι-
 ον ἐνδοκον τι θρασυώμι-
 ον, ἴφ' οὐτω δικαστῶν ὅσῃ
 καμίνου. ἐπ' αὐτοῦ δὲ πῶς οὐ
 μίαν ἐν τοῖς ἀλλοῖς τὸ τότε
 ἤματι τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ
 αὐτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκρά-
 τορ' μετανομασθῆναι τὸ Ἀ-
 βόνου τῆς, καὶ ἰονόπο-
 λιρ κληθῆναι, καὶ νόμισ-
 μα κατὰρ ἐκτεταραζόμενον,
 ἢ
 το. Ionopolis appellaretur: vix nomisma novum signaret,

quo hominem vlciscerer,
 quem iam tum ante mihi
 struēdas insidias oderam.
 proq̄ summo ducebam ho-
 ste, propter morum impie-
 tatem. Iamque ad accu-
 sationem intenderam ania-
 mum, non paucis mecum fa-
 cientibus, maximēque qui
 erant ex Timocratis Hera-
 cleote schola philosophi.
 Verum qui tum Bithyniae
 Pontosq̄ praesidebat, nos co-
 hibuit, penē supplicans et
 obsecrans vii desisteremus.
 Etenim ob necessitudinem
 quae sibi cum Rutilliano in-
 tercederet, nequaquam pos-
 se supplicio afficere, nec si
 manifesto in crimine depre-
 hendisset. Atque ita quidem
 ab iracundia destitii, meque
 repressi, non in tempore rem
 aggressurus, cum iudicem
 haberem ad eum modum
 affectum. Sed quid? annon
 hoc inter alia facinus au-
 dax Alexandri, à principe
 Romano postulare ut Aboni-
 murus, commutato vocabu-
 lo. Ionopolis appellaretur: vix nomisma novum signaret,

τῆ μὲν τοῦ Γλυκῶς, κατὰ
 θαλάσσαν δ' Ἀλεξάνδρου, εἰς
 μάλα τε τ' πάπυρον Ἀσκληπιοῦ,
 καὶ τὴν ἑρπυλιανὴν τ' πα-
 τρομύρον τ' Περσέως ἔχον-
 τας, προσηγορίᾳ δὲ ἑστὶ χρισμοῦ
 περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἑμάρ-
 ται αὐτῶν ἐπιψηφιστάται καὶ
 ἄκατον, ἕτα κεραιῶν Βλη-
 θύρα ἀρθραῖν, οἰκίσι δὲ τέ-
 λει, οὐδ' ἐδιδουμικόντα ἐπιγε-
 γονῶς ἀπὸ θαλάσσης, ὡς Ποδάλα-
 εῖον ἦδος, ὁμοίαν τὸν πόδα,
 μέχρι τοῦ βυδῶντος, καὶ σκε-
 λήκων ἴσως, ὅτε πορ καὶ ἰφω-
 ράθην φαλακρὸς ἀμ, παρὶ χαρ-
 τῆς ἰατροῦ ἐπιβρέχων αὐτοῦ
 τὴν κεραιαν, ἑστὶ τὴν δὲ
 νῆα, ὅτι ἀμ ποτῆσαι ἑλυσαν-
 τος, μὴ ὅτι τ' φάνης ἀφρο-
 μίνης. τοῖσι δὲ τῆς Ἀλε-
 ξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὐτῆ
 τῶν πάντων δράματων ἡ κῆλας
 προσηγορίᾳ ἐστὶν, ὡς ἀκέραιον
 προσηγορίᾳ τινὸς τὸ τοῖσι ἀκα-
 ταῖα ἑλυσαντῶν. ἑστὶ δὲ καὶ
 τὸν ἐπιπέφυρον αὐτοῦ ἄξιον
 ἰσχυρῶν.

In catastrophe : ut res videri possit prouidentia quadam
 esse gesta, quum casu nimirum ad hunc modum euen-
 nit. Restabat illud, ut et epitaphium vita acta dignum ei
 constituere.

altero quidem parte Glyco-
 nis obtinens imaginem, alte-
 ra verò Alexandri, qui insi-
 gnia aut Aesculapij, ac fal-
 cem illam Persei, vnde ma-
 ternum ducebat genus tene-
 ret? Porro cum esset de se-
 se vaticinatus, oraculo pro-
 dito fati decretum esse, ve
 annos viuere centum et quina-
 quaginta, dehinc fulmine i-
 cium, interitu maxime mise-
 rando periturum: nondum
 septuaginta natus annos in-
 terijt, videlicet (vix conues-
 niebat Podalirij filio) pes
 de ad iniquen usque puiresca-
 cto, et vermibus scatens.
 Quo tempore simul et illud
 deprehensum est, quod eal-
 ius esset, quum medicis ca-
 pui humectandum praeberet
 ad mitigandum cruciatum:
 id quod haudquaquam sa-
 cere potuissent, nisi detra-
 cto galericulo. Hunc habuit
 exitum Alexandri tragœdia,
 atque hec fuit totius sobu-

ἡγήσθη τῷ βίῳ, καὶ ἀγῶνα τι
 νὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ ἡγε-
 σίου, τῶν σωματοῦν καὶ
 γούτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἔ-
 σασαν. ἀνελθόντων ἐπὶ διαση-
 τῶν ἢ Ρουλιανῶν, τίνα καὶ
 προκειθῶν αὐτῶν, καὶ ἑξ ἑ-
 ξασθαι τὸ μανθῶν, καὶ εὐφρα-
 νθῶν ὡς ἱεροφαντικῶν καὶ
 προφητικῶν συμμάχων. ἡ δὲ ἰσ-
 αὐδὸς καὶ Πάριτος, ἰατρὸς τῶν
 Τελων, ποδότης αὐτῶν, ὅτι ἰατρῶν
 πρῶτον, οὐτὲ ποδῶν ἀνδρῶν
 ταῦτα ποιοῦν. ἀπὸ δὲ ἀγορε-
 θήτης Ρουλιανῶν ἀσφάνω-
 τος αὐτοῦ ἀπέπεμψεν, αὐ-
 τῶν τὰ προσητάων φησὶν ἔ-
 των, μετὰ τῶν ἑντέλλων ἀ-
 παγγίλῃ ταῦτα, ἢ φιλότης,
 ὅτι καὶ ἐκ ποδῶν δάματ^{ος}
 ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ
 μὲν χαρισόμεν^{ος}, ἀνδρῶν ἰταί-
 ρων καὶ φίλων καὶ ὄντων πάν-
 των μάλιστα θαυμάσας ἔχω,
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, καὶ ὡς πρὸς ἀ-
 λήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου
 πραότητι, καὶ ἰπτικῶν,
 καὶ

constitueretur: neque non
 certamina quadam ageren-
 tur ab ijs qui in vaticinium
 coniurauerant, videlicet im-
 postoribus insignibus ac præ-
 cipuis ad Rutilianum arbi-
 trum sese conferentibus, vel
 is pronuntiaret, quem ex ip-
 sis oporteret in oraculi suc-
 cessionem capeendam eli-
 gi, atque sacerdotali pro-
 pheticæque corona redimiri.
 Erat autem in hoc numero
 simul et Patus, qui artis
 professione medicus, tum
 canus quum esset, ista facie-
 bat neque medico, neque ho-
 mini cano decora. At Ru-
 tilianus certaminis arbiter,
 incoronatos eos remittebat,
 ipsi sibi diuinandi auctorita-
 tem seruans, posteaquam in-
 de iam demigrauerat. Hæc,
 amice, ex plurimis pauca,
 quæ degustamentum homi-
 nis præberem, scribenda, pu-
 tauī, cum vti tibi gratifican-
 rer, homini familiari at a-
 mico, quem ego vnum omnium maximè suspicio, idē plu-
 rimis nominibus, vel propter sapientiam singularem, vel ob
 amorē veri, vel ob morum mansuetudinem ac moderationem,

καὶ καλῶν βίῃ, καὶ διεξιότι
 πρὸς τὰς συνόλους. τὸ πλεον
 ἦ, ὅπερ καὶ σοὶ ἴδιον, Ἐπικου-
 ροθημῶν, ἀνθρὶ ὡς ἀλυθῶς
 ἐρῶ, καὶ διὰ πᾶσι πᾶσι φύσει,
 καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ
 κατὰ ἐγνωχότι, καὶ παραδει-
 λωκότι, καὶ ἐλευθερωτῆ τῶν
 ὀμιλησάντων αὐτῶν γρομέ-
 νο. οἶμα δ', ὅτι καὶ τοῖς ἐν-
 τυχεῖσι χύσι μὲν τι ἔχων δό-
 ξῃ ἢ γραφῆ, τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ γρ-
 ῶσα, τὰ δ' ἐν τῶν τῶν φρονέον-
 των γνώμας βεβαιῶσα.

Denique arbitror fore, ut is
 qui in hanc lectionem inciderint, liber hic nonnihil utilitatis
 afferre videatur, dum quædam redarguit, quædam in opi-
 nionibus horum qui recte sentiunt, confirmat ac stabilit.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Hic festiuissimus Dialogus & utilissimus est ad de-
 prehendas coarguendasque quorundam impo-
 sturas, qui hisce quoque temporibus vel magicis mira-
 culis, vel ficta religione, alijsque id genus prestigijs,
 vulgo fucum facere solent. Poterò quicquid est vel ni-
 gri salis quem Momus tribuunt, vel candidi, quem Mer-
 curio ascribunt, id omne hic copiosissimè reperias li-
 cebit. Sumpsit exordium à difficultate rei, quam col-
 latione quadam amplificat. Atque statim defendit in-
 stitutum suum, exemplo superioris scriptoris.

a AVGVIAE bubile repurgate.] Allegoria proverbial-
 lis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua
 etiam vsus est in Fugitiuis, ubi historiam Augeie adscripsimus.

ad

vel ob vita tranquillitatem,
 postremo comitatem atque
 humanitatem erga hos qui-
 bus cum viuis : tum verò
 (quod quidem tibi fuerit ei-
 iam iucundius) ut Epicurum
 vlciscerer, virum verè sacrū,
 ingenioq; diuino, quicq; solus
 quæ verè sunt honesta, & no-
 uerit & tradiderit, quicq; so-
 lus extiterit qui liberos red-
 dere solitus sit eos qui secum
 haberent consuetudinem.

ad quam alludit. b Nos verò multum.] Collatio virius-
que argumenti. c Latronem memoriz prodemus.] La-
trones illi sunt, qui spe prædæ hominum vitæ insidiantur, qua-
les sunt, grassatores & viarum obsessores. vnde latrocinium.

d Corpore igitur.] Descriptio personæ, à qua ad narra-
tionem paulatim ascendit. e Cecropibus Eurybato, &c.]
Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines aduersus Cle-
siphantem: Οὐτε γὰρ Περικλῆος δ' αὖτε Εὐρυβάτου, οὐτε ἄλλου
ἐδάς τ' ὄνομα τὸν τ' ἀδελφὸν τὸν γὰρ τοῖστ' ἔμαρξεν ἢ γὰρ ἐγ-
γάρτο: i. Nec Phrynondas, nec Eurybatus, nec alius quisquam
vete. um improborum unquam talis magus & impostor fuit.
Phrynondas cum esset hospes Athenis, in negotiis Peloponne-
siacis versabatur, homo versutus, maleficus, impostor, summus
malarum rerum artifex, vt hominis vocabulum in rei transie-
rit appellationem. Etenim quoties insigniter malum, & scele-
ratum accipi volebant, Phrynondam appellabant. Eurybatus
ex Cecropibus vnus fuit, insignite improbitatis homo. Cecro-
pum autem historiam Erasmus noster retulit in adagio: Ne in
lampygem incidas. f Sokrato.] Huius etiam memoriam in
quodam mortuorum dialogo colloquentis cum Minoë, & fa-
cinora sua in fatum transferentis. g Nam ipse cum ali-
quando.] Amp ifica io per collationem. h Prorsum e-
nim.] vbi quadam & generalis vitiorum descriptio. i Ita
quum esset.] Que adolescens gesserit: k Inter multos au-
tem.] Quando & quæ à quibus didicerit, quibus cum ver-
satus fuerit. l Pharmaca mixta.] Hoc carmyn pluribus in
locis est apud Homerum, præcipuè in Odyss. d. quod vsurpatur in
Medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio mini-
strant. m Apollonio Tyanco.] Huius vitam octo libris
Philostratus Lönus scripsit. Hunc Herocles Christo æquipa-
ravit: contra quem Eusebius Cæsariensis scripsit. Sed ego li-
brum illum Philostrati, omnem quæ Apolloniana vitæ scenam
fabulosam arbutor, à fidei Christiane hostibus confictam, vt
haberent quem Soteri nostro opponerent. Nec me mouet, quòd
Hieronymus Apollonij istius vitam à Philostrato scriptam at-
tektetur: quia n. n. idèo historiam ipsam approbat. Etenim ali-
quid est, autorem citare, aliud approbare. Guilhelmus Philan-

der Castillonius in suo in Vitruvium Commentario, hanc Apollonii vitam Luciano nostro adscribere videtur. n. Verum ubi iam.] Quae sub virilem aetatem peregerit. o Amoribus esset idonea.] Causa & occasio rei gerenda. p. Pella.] Macedonia civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pella Dracones aie e, eoque aetate frigoris causa collo circumdare. Narrat Cicero, Alexandro somno conspici Draconem, quem Olympias mater aetat, visum esse offendere radiculam, qua sanaretur Prolemaeus. Strabo ait, vulnere ato in Oritu Prolemaeo sagitta venenata, quondam Alexandro securitatem quietem visum esse, qui radicem, qua Prolemaeus sanaretur ostenderet: Draconis nihil meminit.

q. Ibi quum conspicerent.] Consilium ex effecti spei ac metus. r Olympiade.] De Olympiade Magni Alexandri matre, late satis annotavimus in Dialogum Iouis & Alexandri. s. Hinc iam bellum oritur.] Erasmus: Hinc bellinonem dicit esse adagium, quod ad varios usus potest accommodari, sive cum ad incipiendum negotium accingi significabimus, sive cum aliunde nam simultatem invenimus, ac tumultum rerum exortum. : Hinc duo potissimum.] Metus & spes, ut eleganter & vere scribit hic Lucianus, divinationem & auguria repererant. Qui impense cupiunt, suis votis vndecunque blandiuntur, & qui dvis in omnem optati eventus trahunt. Rursum qui misere metuum, quavis ex re solatium formidinis aucupantur. Spes autem & metus ut nos afficiunt, vide eundem Lucianum, in Charonte, sive Contemplantibus, & in Demonaclie, u. Delum.] Apollinis Delij templum, in magna veneratione nedum Graecis, sed etiam exgeris gentibus erat. x. Hinc iam hie & tate.] Consultatio de loco.

y. Cribro vaticinans.] Id est, stultie de rebus occultis divinant. Paremia sumpta à divinationis genere, quod suspensum circumactioque cribro peragebatur. r. Ex tabellæ.] Principium imposturae. A. Hic rumor in omnem.] Rumor est sermo quidam in populo sine certo autore, de re aliqua recens siue bona, siue mala. B. Cocconas.] Cocconae mys: in cuius locum Alexander, & quomodo idem pro diuino haberi capus. C. Quamobrem numerum.] Idque propter A. A.

B. z. cum

P. H. cum quibus literis cōne compositum Alexandrum confituit. Significat autem A 1. Δ 30. E 5. Z 60. qui numeri additi 96. constituunt, numerum in quatuor & viginti quater divisibilem. D Pellæus ille draco.] Instrumentum futura actionis. Eum in valle Pelethronia, que sita est ad Pelij montis radicem, Aesculapius dicitur educasse. Et quanquam plura Draconum genera esse dicantur: unum tamen est, retere Pausania, quod sola fert Epidaurus, mansuetum, & colore siffellatum: e Plinio Anguis vocatur, veneno carens, nisi per mentem Luna infirmitas. E Ergo posteaquã.] Præmiū actionis, quo sibi iam ad cætera stravit. F Iam veid mihi cognita.] Fidem facit narrationi, ex circumstantijs loci & hominum. G Adamantina.] Quicquid inuictum, atque inexpugnabile, id adamantinum vocamus Est adamantis indomita vis ferri, ignisq; consumptrix. Theocritus in Pharmaceutria dixit, adamantem mouere posse, cuius vires sunt inuictæ. In Polo: ἡ κρητὴ ἰσχυρὰ τῶν ὀνείων ἐστὶν ἡ ἀδαμαντίνη λίθος. Id est, Et fortè me aspiciet, quoniam non adamantina est. H Ast vbi.] Principium actionis & consilij ab exemplo captum. I Amphiarei.] Is enim nouerat, quod si iret Thebas, se nunquam reuersurum, hac de causa sæpè renuit: sed tandem circumueniens ab vxore, que dono torquem aureum à Polynice acceperat, coactus est eo proficisci, vbi occubuit. Sed xxix misera tales penas tandem pependit, quales Clytemnestra. K Eam ceræ partem.] Qua arte obsequatas literas resolverit. L Reddebat oracula.] Modus respondendi. M Cæterum ea.] Quibus socijs & auxilijs vsus. N Iamque paulatim.] Qua arte aduersarios & Philosophos retulerit. O Deinde non magno.] Autophona responsa, que & quomodo data. P Parthis Armenijsque.] Exemplarum responsorum. Q Et hætenus quidem.] Transito ad ea, que cum Romanis & exteris externis acta. R Nam præter.] Sacra & ritus peculiare ab eodem insinuat, & que circa eadem flagitiose commissa. S Qui Deo dicantur.] Consecratio puerorum. T Admoto ore sese complectetur.] Donatus in Eunuchum tria osculandi genera discernit: Oscula officiorum, basia iudicorum affectuum, suavia libidi-

nam quæ his exemplis confirmari possunt. Cicero ad Atticum: Agere vinam ad complexum meæ Tullie, & osculum Atticæ ventre possim. In Somnio Scipionis: Ille me amplexus & osculatus fieri prohibebat. In Oratione pro Muræna: Scientiam iuris tanquam fivulam osculari. Basia & Basiationes vsurpat aliter Canellus, quàm Donatus adnotavit: Quæris quot mihi basiationes tuæ Lesbia sint satis? alibi: Basia multa basiatem. alibi: Da mihi basia mille. Homerus: Κῶτε δὲ ἴδῃ καὶ φιλῶ, καὶ ἄν ποθ' ὄραται κούρη. Catullus: Iucundum os oculo quæcuauiabor. Græcis autem Πιδναγοταντῆν, & κίτος, pro osculare. xdot osculatus est. V' Lubet etiam.] Exemplum dialogi Sacerdotis cuiusdam & Glyconis. X Siquidem adiens ille.] Aliud periculosum Epicurei cuiusdam.

[Etque Epicureo.] Epicurus summum bonum in voluptate ponebat, non corp. vis, quemadmodum Aristippus, sed animi, hoc est, in absentia omnium dolorum. Traditur fuisse viræ continetissime, nomen tamen voluptatis illud, in qua summum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptuarij, Epicurei dicantur. Sed necesse erat, inquit Lucianus, eum subinde vertere solum, tanquam impium, nullam vim calestem nuntiare diuinum exstumanem. Z Lignis ficulnis.] Ex ligno ficulno fumum existere acerrimum, ac molestissimum, Plutarchus in Symposiaco perhibet. Si qua igitur ratio est, Alexandrum Pseudomantem impulit, vt Epicurei xdot dicitur, ficulnis cremaret lignis: ea (vt opinor) fuit, non vt eum nullius precij philosophum indicaret. Κῶταυ πορὸ δὲ ἔγυ προpositiōnes dicuntur, & axiomata rata & firma, cuiusmodi erant Epicuri.

α Accipiam facinus.] Alia responsorum exempla quorundam euentus omnino diuersi fierent. β Erant autem.] Interpretes oraculorum. γ Insuper.] Exempla barbaris redditorum. δ Cæterum pauca.] Exempla eorum, qua ipsi Lucano responsa ac facta. ε Ego quum.] Congressus Alexandri & Luciani. ζ Aegialos.] Aegialeus Phoræni, seu, vt alij volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argiuorum reliquit. Ab eo igitur Aegialeæ cognominata fuit, quæ postea à Pelope Peloponnejos dicta est.